

ສາລະບານ

ດຳລັດ	4
ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍາ	5
ຫມວດທີ 1 ຫລັກການລວມ.....	5
ມາດຕາ 1. ພາລະຫນ້າທີ່ຂອງສັນຍາ	5
ມາດຕາ 2. ພາກສ່ວນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນສັນຍາ	5
ຫມວດທີ 2 ເງື່ອນໄຂ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາ.....	6
ມາດຕາ 3. ຄູ່ສັນຍາ.....	6
ມາດຕາ 4. ປະເພດສັນຍາ.....	6
ມາດຕາ 5. ເງື່ອນໄຂຂອງສັນຍາ.....	6
ມາດຕາ 6. ຄວາມສະຫມັກໃຈຂອງຄູ່ສັນຍາ.....	6
ມາດຕາ 7. ຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດ.....	7
ມາດຕາ 8. ວັດຖຸປະສົງຂອງສັນຍາ.....	7
ມາດຕາ 9. ເຫດຜົນຂອງສັນຍາ	7
ມາດຕາ 10. ຮູບການຂອງສັນຍາ	8
ມາດຕາ 11. ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາ	8
ມາດຕາ 12. ການສະເໜີ ແລະ ການຮັບຕອບສັນຍາ	8
ຫມວດທີ 3 ສັນຍາເປັນໂມຄະ	9
ມາດຕາ 13. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ	9
ມາດຕາ 14. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດ ແລະ ເດັດຂາດ	9
ມາດຕາ 15. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະທັງຫມົດ ຫລື ບາງສ່ວນ.....	10
ມາດຕາ 16. ການຂໍລົບລ້າງສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ	10
ມາດຕາ 17. ຜົນສະທ້ອນຂອງສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ	10
ຫມວດທີ 4 ການປະຕິບັດສັນຍາ.....	11
ມາດຕາ 18. ຫລັກການຂອງການປະຕິບັດສັນຍາ	11
ມາດຕາ 19. ກຳນົດເວລາຂອງການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນ	11
ມາດຕາ 20. ສະຖານທີ່ປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນ	11
ມາດຕາ 21. ການຊຳລະສະສາງ	12
ມາດຕາ 22. ການແຈ້ງຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນການປະຕິບັດສັນຍາ	12
ມາດຕາ 23. ຜົນບັງຄັບຂອງສັນຍາຕໍ່ບຸກຄົນອື່ນ.....	13
ຫມວດທີ 5 ມາດຕະການຮັບປະກັນ ການປະຕິບັດສັນຍາ	13
ມາດຕາ 24. ການຮັບປະກັນການປະຕິບັດສັນຍາ.....	13

ມາດຕາ 25.	ການຊວດຈຳ.....	13
ມາດຕາ 26.	ຮູບການຂອງການຊວດຈຳ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ນຳໄປຊວດຈຳ	14
ມາດຕາ 27.	ສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຜູ້ຮັບຊວດຈຳ ແລະ ຜູ້ຊວດຈຳ	14
ມາດຕາ 28.	ບູລິມະສິດໃນການໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນ	14
ມາດຕາ 29.	ການຄຳປະກັນດ້ວຍຫລັກຊັບ	14
ມາດຕາ 30.	ການຄຳປະກັນດ້ວຍບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນ	15
ມາດຕາ 31.	ການປັບໃຫມ	15
ຫມວດທີ 6	ການປ່ຽນແປງ, ການຍົກເລີກ ແລະ ການສິ້ນສຸດສັນຍາ.....	15
ມາດຕາ 32.	ການປ່ຽນແປງ ຫລື ການຍົກເລີກສັນຍາ	15
ມາດຕາ 33.	ການສິ້ນສຸດສັນຍາ.....	16
ຫມວດທີ 7	ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ.....	16
ມາດຕາ 35.	ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງ.....	16
ມາດຕາ 36.	ຜົນສະທ້ອນຂອງການລະເມີດສັນຍາ	17
ຫມວດທີ 1	ສັນຍາຊື້ຂາຍ ແລະ ແລກປ່ຽນ	17
ມາດຕາ 37.	ສັນຍາຊື້ຂາຍ.....	17
ມາດຕາ 38.	ຄຸນນະພາບຂອງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍ.....	18
ມາດຕາ 39.	ການຂາຍສິນຄ້າເປັນເງິນເຊື້ອ	18
ມາດຕາ 40.	ການຊື້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ມາຢ່າງຜິດກົດຫມາຍ.....	18
ມາດຕາ 41.	ການນຳສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍ.....	19
ມາດຕາ 42.	ສັນຍາແລກປ່ຽນ	19
ຫມວດທີ 2	ສັນຍາຂາຍຝາກ.....	19
ມາດຕາ 43.	ສັນຍາຂາຍຝາກ	19
ມາດຕາ 44.	ຜົນຂອງສັນຍາຂາຍຝາກ.....	20
ມາດຕາ 45.	ການປົກປັກຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍຝາກ.....	20
ຫມວດທີ 3	ສັນຍາຖືຢືມ ແລະ ການຢືມຊັບສິ່ງຂອງໄປໃຊ້.....	20
ມາດຕາ 46 (ໃຫມ່).	ສັນຍາຖືຢືມ	20
ມາດຕາ 47.	ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຄູ່ຜົວເມັງຕໍ່ຫນີ້ສິນ.....	21
ມາດຕາ 48.	ສັນຍາຢືມຊັບສິ່ງຂອງໄປໃຊ້.....	21
ຫມວດທີ 4	ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ	21
ມາດຕາ 49.	ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ	21
ມາດຕາ 50.	ການຈ່າຍຄ່າເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ	22
ມາດຕາ 51.	ການນຳໃຊ້ ແລະ ການສ້ອມແປງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຊົ່າ	22

ມາດຕາ 52. ການປ່ຽນເຈົ້າກຳມະສິດໃນຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຂົ້າ	23
ຫມວດທີ 5 ສັນຍາຝາກຊັບສິ່ງຂອງ	23
ມາດຕາ 53. ສັນຍາຝາກຊັບສິ່ງຂອງ	23
ມາດຕາ 54. ພັນທະຂອງຜູ້ຮັບຝາກ	23
ມາດຕາ 55. ພັນທະຂອງຜູ້ຝາກ	24
ຫມວດທີ 6 ສັນຍາມອບຫມາຍ	24
ມາດຕາ 56. ສັນຍາມອບຫມາຍ	24
ມາດຕາ 57. ພັນທະຂອງຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ	25
ມາດຕາ 58. ພັນທະຂອງຜູ້ມອບຫມາຍ	25
ຫມວດທີ 7 ສັນຍາບໍລິການ	25
ມາດຕາ 59. ສັນຍາບໍລິການ	25
ຫມວດທີ 8 ສັນຍາຮັບເໝົາກໍ່ສ້າງ	26
ມາດຕາ 60. ສັນຍາຮັບເໝົາກໍ່ສ້າງ	26
ມາດຕາ 61. ການຮັບປະກັນ ຄຸນນະພາບຂອງສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງ	27
ຫມວດທີ 9 ສັນຍາຂົນສົ່ງ	27
ມາດຕາ 62. ສັນຍາຂົນສົ່ງ	27
ຫມວດທີ 10 ສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນ	27
ມາດຕາ 63. ສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນ	27
ມາດຕາ 64. ອາຍຸຂອງວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນ	27
ມາດຕາ 65. ການຊຳລະສະສາງ	28

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ເອກະພາບ ສັງຄົມນິຍົມ

ເລກທີ 41/ປທປທ

ລົງວັນທີ 27/07/90

ດຳລັດ

ຂອງປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ກ່ຽວກັບການປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍາ

- ອີງຕາມມະຕິຂອງກອງປະຊຸມ ຜູ້ແທນປະຊາຊົນທົ່ວປະເທດ ຄັ້ງວັນທີ 2 ທັນວາ 1975 ວ່າດ້ວຍການແຕ່ງຕັ້ງປະທານປະເທດ.
- ອີງຕາມ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ສະບັບເລກທີ 04/ສປສ ລົງວັນທີ 19 ເມສາ 1988.
- ອີງຕາມມະຕິກົດລະບຽບຂອງກອງປະຊຸມ ຄັ້ງທີ 4 ສະໄຫມວິສາມັນ ຂອງສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ ຊຸດທີ II ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍາ. ສະບັບເລກທີ 02/90/ສປສ ລົງວັນທີ 10 ກໍລະກົດ 1990.

ປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ອອກດຳລັດ:

- ມາດຕາ 1: ປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍາ.
- ມາດຕາ 2: ດຳລັດ ສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ມີລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1990

ຜູ້ວ່າການແທນປະທານປະເທດ

ພູມີ ວົງວິຈິດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ເອກະພາບ ສັງຄົມນິຍົມ

ສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ

ເລກທີ 02/90/ສປສ

ກົດຫມາຍ ວ່າດ້ວຍ ຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍາ

ພາກທີ I ວ່າດ້ວຍບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ຫມວດທີ 1 ຫລັກການລວມ

ມາດຕາ 1. ພາລະຫນ້າທີ່ຂອງສັນຍາ

ສັນຍາແມ່ນການຕົກລົງລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງດ້ວຍກັນ, ອົງການຈັດຕັ້ງກັບບຸກຄົນ ຫລື ບຸກຄົນດ້ວຍກັນ ຊຶ່ງພາໃຫ້ສິດ ແລະ ພັນທະທາງແພ່ງເກີດຂຶ້ນ, ປ່ຽນແປງ ຫລື ສິ້ນສຸດລົງ.

ສັນຍາມີພາລະຫນ້າທີ່ສ້າງສາຍພົວພັນທາງດ້ານຊັບສິ່ງຂອງ ລະຫວ່າງ ຂະແໜງການ ແລະ ພາກສ່ວນເສດຖະກິດຕ່າງໆ, ຍົກສູງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບຸກຄົນຕໍ່ຂໍ້ຜູກພັນເພື່ອປັບປຸງ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍສາຍພົວພັນທາງດ້ານຊັບສິ່ງຂອງ ໃນຊີວິດການເປັນຢູ່ປະຈຳວັນຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ການພົວພັນສິນຄ້າ-ເງິນຕາ ໃນພື້ນຖານເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ.

ມາດຕາ 2. ພາກສ່ວນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນສັນຍາ

ສັນຍາອາດຈະເຮັດຂຶ້ນ ລະຫວ່າງ

ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ ຫລື ລວມຫມູ່ດ້ວຍກັນ;

ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ ຫລື ລວມຫມູ່ກັບນິຕິບຸກຄົນອື່ນ ຫລື ບຸກຄົນ;

ນິຕິບຸກຄົນ ຫລື ບຸກຄົນດ້ວຍກັນ.

ຫມວດທີ 2 ເງື່ອນໄຂ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາ

ມາດຕາ 3. ຄູ່ສັນຍາ

ຄູ່ສັນຍາປະກອບດ້ວຍລູກຫນີ້ ແລະ ເຈົ້າຫນີ້.

ລູກຫນີ້ ແມ່ນ ຜູ້ທີ່ມີພັນທະ ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ແນ່ນອນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງເຈົ້າຫນີ້ ເຊັ່ນ: ມອບຊັບສິ່ງຂອງ, ປະຕິບັດວຽກງານ, ຈ່າຍເງິນ ແລະ ອື່ນໆ ຫລື ບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ແນ່ນອນ. ເຈົ້າຫນີ້ ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີສິດທວງໃຫ້ລູກຫນີ້ປະຕິບັດພັນທະດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 4. ປະເພດສັນຍາ

ສັນຍາອາດຈະເຮັດຂຶ້ນໂດຍຝ່າຍດຽວ, ສອງຝ່າຍ ຫລື ຫລາຍຝ່າຍກໍໄດ້.

ສັນຍາຝ່າຍດຽວ ແມ່ນການຕົກລົງຂອງຝ່າຍໜຶ່ງຝ່າຍດຽວ ທີ່ພາໃຫ້ເກີດພັນທະແກ່ຕົນ ໂດຍບໍ່ມີການຕອບແທນ ເຊັ່ນ ການມອບຊັບ.

ສັນຍາສອງຝ່າຍ ຫລື ຫລາຍຝ່າຍແມ່ນການຕົກລົງຂອງສອງຝ່າຍ ຫລື ຫລາຍຝ່າຍທີ່ພາໃຫ້ເກີດສິດ ແລະ ພັນທະລະຫວ່າງຄູ່ສັນຍາດ້ວຍກັນ.

ສັນຍາທາງແພ່ງນີ້ ຈະກາຍເປັນສັນຍາເສດຖະກິດ ຖ້າວ່າເປົ້າຫມາຍຂອງມັນຫາກແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດ.

ມາດຕາ 5. ເງື່ອນໄຂຂອງສັນຍາ.

ສັນຍາທີ່ຖືກຕ້ອງປະກອບດ້ວຍເງື່ອນໄຂດັ່ງນີ້:

ຄວາມສະໝັກໃຈຂອງຄູ່ສັນຍາ;

ຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດຂອງຄູ່ສັນຍາ;

ວັດຖຸປະສົງຂອງສັນຍາຕ້ອງຊັດເຈນ, ມີຈິງ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມກົດຫມາຍ;

ເຫດຜົນຂອງສັນຍາຕ້ອງຖືກຕ້ອງຕາມກົດຫມາຍ;

ຮູບການຂອງສັນຍາຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບການກຳນົດຂອງກົດຫມາຍ.

ມາດຕາ 6. ຄວາມສະໝັກໃຈຂອງຄູ່ສັນຍາ.

ໃນເມື່ອຄູ່ສັນຍາ ຫາກມີຄວາມສົມຍອມເຮັດສັນຍານຳກັນແລ້ວ ກໍຈະຖືວ່າເປັນຄວາມສະໝັກໃຈ.

ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນຄວາມສະໝັກໃຈ ໃນກໍລະນີທີ່ຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງນັ້ນຫາກເຮັດສັນຍາຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຫລົງຜິດ, ຕົວະຍົວະຫລອກລວງ, ບັງຄັບນາບຊູ່ ຫລື ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ຫລື ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຝ່າຍໜຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະໂຫຍດ.

ຖ້າວ່າເປົ້າໝາຍຂອງສັນຍາຫາກບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມທີ່ຜູ້ສັນຍາໄດ້ຕົກລົງກັນແລ້ວ ກໍຈະຖືວ່າສັນຍານັ້ນເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຫລົງຜິດ.

ໃນເມື່ອຜູ້ສັນຍາຝ່າຍໜຶ່ງ ຫາກໄດ້ໃຊ້ກົນອຸປະກອນຊຶ່ງພາໃຫ້ອີກຝ່າຍໜຶ່ງຫລົງເຊື່ອ ແລະ ມີຄວາມສົມຍອມເຮັດສັນຍານັ້ນ ກໍຈະຖືວ່າສັນຍາເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍການຕົວະຍົວະຫລອກລວງ.

ຈະຖືວ່າເປັນສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍການບັງຄັບນາບຊູ່ ຫລື ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ເມື່ອຜູ້ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງຫາກສົມຍອມເຮັດສັນຍາ ຍ້ອນຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ການກະທຳດັ່ງກ່າວ ຊຶ່ງເປັນອັນຕະລາຍແກ່ຕົນເອງ, ຄອບຄົວ, ຊັບສິນບັດ ຫລື ຍາດພັນ້ອງຂອງຕົນ.

ຈະຖືວ່າເປັນສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຝ່າຍໜຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະໂຫຍດ ເມື່ອຜົນປະໂຫຍດ ທີ່ເກີດຈາກສັນຍານັ້ນ ຫາກບໍ່ສະເໝີກັນ ລະຫວ່າງຜູ້ສັນຍາ.

ມາດຕາ 7. ຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດ

ຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດ ແມ່ນຄວາມສາມາດດ້ວຍການກະທຳຂອງຕົນເອງ ທີ່ພາໃຫ້ເກີດສິດ ແລະ ພັນທະທາງແພ່ງ ແກ່ຕົນ.

ບຸກຄົນໃດບຸກຄົນໜຶ່ງ ຈະຖືວ່າເປັນຜູ້ມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນຫາກມີອາຍຸແຕ່ ສິບແປດປີ ຂຶ້ນໄປ ແລະ ບໍ່ເປັນຄົນເສຍຈິດ.

ບຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຍັງບໍ່ທັນເຖິງ ສິບແປດປີ ຫາກໄດ້ແຕ່ງດອງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍແລ້ວ ກໍຈະຖືວ່າເປັນຜູ້ມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດ.

ອົງການຈັດຕັ້ງໃດໜຶ່ງ ຈະຖືວ່າມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອອົງການຈັດຕັ້ງນັ້ນ ຫາກຖືກຮັບຮອງເອົາວ່າ ມີຖານະເປັນນິຕິບຸກຄົນ.

ມາດຕາ 8. ວັດຖຸປະສົງຂອງສັນຍາ

ວັດຖຸປະສົງຂອງສັນຍາ ແມ່ນ ເປົ້າໝາຍທີ່ຜູ້ສັນຍາຕ້ອງການໃຫ້ມີຂຶ້ນ.

ວັດຖຸປະສົງຕ້ອງໃຫ້ຊັດເຈນ, ມີຈິງ, ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ຫລື ບໍ່ແຕະຕ້ອງເຖິງຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດໄດ້.

ມາດຕາ 9. ເຫດຜົນຂອງສັນຍາ

ເຫດຜົນຂອງສັນຍາ ແມ່ນ ສິ່ງຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຮັດສັນຍາ ແລະ ໃຫ້ຜູ້ສັນຍານັ້ນໄດ້ປະຕິບັດສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຕົນ.

ເຫດຜົນຂອງສັນຍາ ຕ້ອງໃຫ້ມີຈິງ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 10. ຮູບການຂອງສັນຍາ

ສັນຍາຕ້ອງເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນ. ສັນຍາອາດຈະເຮັດທາງປາກເປົ່າກໍໄດ້ ໃນກໍລະນີທີ່ສັນຍາຫາກມີມູນຄ່າແຕ່ ຫ້າພັນກີບ ລົງມາເວັ້ນເສັ້ນແຕ່ສັນຍາຢືມຊັບສິ່ງຂອງໄປໃຊ້.

ສັນຍາທີ່ເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນນັ້ນຕ້ອງລົງວັນທີ ແລະ ມີລາຍເຊັນຂອງຄູ່ສັນຍາ. ສັນຍາອາດຈະຂຽນດ້ວຍມື ຫລື ພິມດິດກໍໄດ້ ຊຶ່ງສະແດງອອກໃນ ສາມຮູບການດັ່ງນີ້:

ສັນຍາທີ່ເຮັດຊ້ອງໜ້າພະນັກງານທະບຽນສານແຫ່ງລັດ ຫລື ນາຍບ້ານພ້ອມດ້ວຍພະຍານສາມຄົນ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຄູ່ສັນຍາເອງ ແລະ ຍັງຢືນໂດຍພະນັກງານທະບຽນສານແຫ່ງລັດ ຫລື ນາຍບ້ານ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຄູ່ສັນຍາດ້ວຍກັນເທົ່ານັ້ນ;

ສັນຍາລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ ຫລື ລວມຫມູ່ດ້ວຍກັນ, ສັນຍາລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງກັບບຸກຄົນຕ້ອງເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນ.

ມາດຕາ 11. ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາ

ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາ ແມ່ນ ຄຳຕົກລົງທີ່ຈຳເປັນ ຊຶ່ງພາໃຫ້ຄູ່ສັນຍາໄດ້ປະຕິບັດສິດ ແລະ ພັນທະຕໍ່ກັນ.

ຄຳຕົກລົງນັ້ນອາດຈະປະກອບດ້ວຍ:

ເປົ້າຫມາຍ, ລາຄາ, ກຳນົດເວລາປະຕິບັດ, ການຊຳລະສະສາງ, ການນຳສິ່ງ;

ຂອບເຂດ, ປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງຂໍ້ຜູກພັນ;

ສະຖານທີ່ຂອງການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນ ແລະ ພັນທະໃນການແຈ້ງໃຫ້ແກ່ກັນຊາບ;

ຜົນສະທ້ອນຂອງການລະເມີດຂໍ້ຜູກພັນ, ອົງການທີ່ຈະເປັນຜູ້ແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ;

ເງື່ອນໄຂຂອງການປ່ຽນແປງ ແລະ ການສິ້ນສຸດສັນຍາກ່ອນກຳນົດ.

ເປົ້າຫມາຍ, ລາຄາ, ກຳນົດເວລາປະຕິບັດ ແມ່ນເນື້ອໃນອັນຈຳເປັນສຳລັບສັນຍາທຸກປະເພດ.

ມາດຕາ 12. ການສະເໜີ ແລະ ການຮັບຕອບສັນຍາ

ໃນສັນຍາທາງປາກເປົ່າ ທີ່ຝ່າຍສະເໜີບໍ່ໄດ້ກຳນົດເວລາໃຫ້ຕອບຮັບນັ້ນ ເມື່ອຝ່າຍຖືກສະເໜີໄດ້ຮັບຄຳສະເໜີເວລາໃດ, ຢູ່ບ່ອນໃດກໍສາມາດຕອບຮັບເວລານັ້ນ, ຢູ່ບ່ອນນັ້ນໄດ້ ແລະ ກໍໃຫ້ ຖືວ່າສັນຍານັ້ນ ໄດ້ມີການຕົກລົງກັນ ນັບແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.

ໃນສັນຍາເປັນລາຍລັກອັກສອນ ທີ່ຝ່າຍສະເໜີບໍ່ໄດ້ກຳນົດເວລາໃຫ້ຕອບຮັບນັ້ນ ຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຄຳສະເໜີຕ້ອງລົງຄຳຕອບເຖິງຝ່າຍສະເໜີ ພາຍໃນກຳນົດ ສາມສິບວັນ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ຮັບຄຳສະເໜີເປັນຕົ້ນໄປ.

ຖ້າວ່າຝ່າຍສະເໜີທາງໄດ້ວາງກຳນົດເວລາໃຫ້ຕອບຮັບແລ້ວ ສັນຍາກໍຈະຖືວ່າໄດ້ມີການຕົກລົງກັນ ນັບແຕ່ເວລາທີ່ຄຳຕອບຮັບນັ້ນ ໄດ້ມາເຖິງຝ່າຍສະເໜີ ພາຍໃນກຳນົດເວລາດັ່ງກ່າວ ແລະ ຝ່າຍສະເໜີກໍບໍ່ມີສິດຖອນຕົວໄດ້.

ຖ້າວ່າຄຳຕອບຮັບນັ້ນ ທາກເຮັດຂຶ້ນພາຍໃນກຳນົດເວລາທີ່ສະເໜີ ແຕ່ຄຳຕອບຮັບຜັດໄດ້ມາເຖິງມືຝ່າຍສະເໜີຊ້າກວ່າ ສາມສິບວັນ ໃນກໍລະນີທີ່ຝ່າຍສະເໜີທາກຮັບເອົາກໍໃຫ້ຖືວ່າສັນຍານັ້ນໄດ້ມີການຕົກລົງກັນ.

ຖ້າວ່າຄຳຕອບຮັບນັ້ນທາກມີຂໍ້ຄວາມເພີ່ມເຕີມ, ຕັດອອກ ຫລື ປ່ຽນແປງ ເມື່ອຜູ້ສະເໜີເບື້ອງຕົ້ນທາກຕອບຮັບເຫັນດີນຳ ກໍໃຫ້ຖືວ່າສັນຍານັ້ນ ໄດ້ມີການຕົກລົງກັນ.

ຫມວດທີ 3 ສັນຍາເປັນໂມຄະ

ມາດຕາ 13. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມເງື່ອນໄຂດັ່ງໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 5 ຂອງກົດຫມາຍສະບັບນີ້ ຈະຖືວ່າເປັນໂມຄະ.

ສັນຍາອາດຈະເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດ ຫລື ເດັດຂາດ, ເປັນໂມຄະທັງຫມົດ ຫລື ບາງສ່ວນ.

ມາດຕາ 14. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດ ແລະ ເດັດຂາດ

1. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດ ແມ່ນ ສັນຍາເປັນໂມຄະ ຊຶ່ງພົວພັນເຖິງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງ ບຸກຄົນເທົ່ານັ້ນ.

ສັນຍາເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດມີຄື:

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍການຕົວະຍົວະຫລອກລວງ ຫລື ບັງຄັບນາຍຊູ່ ຫລື ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຝ່າຍໜຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະໂຫຍດ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍບຸກຄົນທີ່ຂາດສະຕິສຳນຶກ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍເຈດຕະນາບໍ່ດີຂອງຜູ້ຕາງໜ້າ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຈຳເປັນໃນສະພາບການທີ່ໜັກໜ່ວງ ເປັນພິເສດ.

ຖ້າວ່າສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດນັ້ນ ທາກມີການເຫັນດີ ຫລື ຮັບຮອງເອົາຈາກຝ່າຍທີ່ເສິງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດແລ້ວ ກໍຈະຖືວ່າເປັນສັນຍາທີ່ໃຊ້ໄດ້.

2. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະເດັດຂາດ ແມ່ນສັນຍາເປັນໂມຄະ ຊຶ່ງພົວພັນເຖິງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດລວມຂອງລັດ ຫລື ຂອງສັງຄົມ.

ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະເດັດຂາດມີຄື:

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຂັດກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ ຫລື ຂອງສັງຄົມ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍນິຕິບຸກຄົນ ຊຶ່ງຂັດກັບກົດລະບຽບກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນໂດຍການເຊື່ອຮູ້ອຳ;

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍການລະເມີດຮູບການຂອງສັນຍາ.

ຄູ່ສັນຍາບໍ່ມີສິດຕິກລົງ ແລະ ຮັບຮອງເອົາສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະເດັດຂາດນັ້ນໄດ້ແຕ່ຢ່າງໃດ.

ມາດຕາ 15. ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະທັງຫມົດ ຫລື ບາງສ່ວນ

ໃນກໍລະນີທີ່ ສາເຫດພາໃຫ້ເປັນໂມຄະ ຫາກພົວພັນກັບທຸກພາກສ່ວນຂອງສັນຍາ ກໍຈະຖືວ່າສັນຍານັ້ນເປັນໂມຄະທັງຫມົດ ແລະ ຈະໃຊ້ບໍ່ໄດ້.

ຖ້າວ່າສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ເປັນໂມຄະ ຫາກພົວພັນກັບພາກສ່ວນໃດພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງສັນຍາ ກໍຈະຖືວ່າສັນຍານັ້ນເປັນໂມຄະ ສະເພາະແຕ່ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ສ່ວນທີ່ເຫລືອນັ້ນກໍຍັງໃຊ້ໄດ້ຢູ່.

ມາດຕາ 16. ການຂໍລົບລ້າງສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ

ສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ ອາດຈະຂໍລົບລ້າງໄດ້.

ຖ້າວ່າຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຫາກໄດ້ຮູ້ວ່າ ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນນັ້ນເປັນໂມຄະແລ້ວ ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຄູ່ສັນຍາຂອງຕົນຊາບໃນທັນໃດ ເພື່ອທຳການລົບລ້າງສັນຍາດັ່ງກ່າວ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຄູ່ສັນຍາຝ່າຍນັ້ນຫາກບໍ່ເຫັນດີລົບລ້າງສັນຍານັ້ນແລ້ວ ກໍໃຫ້ຝ່າຍທີ່ແຈ້ງນັ້ນຍື່ນຄຳຮ້ອງຕໍ່ສານ ເພື່ອໃຫ້ລົບລ້າງສັນຍາ.

ພໍ່ແມ່ ຫລື ຜູ້ປົກຄອງຂອງເດັກທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຖິງກະສຽນອາຍຸ, ຄົນເສຍຈິດກໍມີສິດຂໍລົບລ້າງສັນຍາດັ່ງກ່າວ.

ເດັກທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຖິງກະສຽນອາຍຸ, ຄົນເສຍຈິດມີສິດຂໍລົບລ້າງສັນຍາທີ່ຕົນໄດ້ເຮັດຂຶ້ນນັ້ນ ພາຍໃນກຳນົດ ສາມປີ ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ເຖິງກະສຽນອາຍຸ ຫລື ພາຍຫລັງທີ່ຕົນໄດ້ກັບຄືນມາເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານການປະພຶດແລ້ວ.

ສຳລັບສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະບໍ່ເດັດຂາດນັ້ນ ມີແຕ່ຄູ່ສັນຍາເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະຂໍລົບລ້າງໄດ້. ສ່ວນສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະເດັດຂາດນັ້ນ ທຸກຄົນທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດກ່ຽວຂ້ອງ ກໍມີສິດຂໍລົບລ້າງໄດ້.

ມາດຕາ 17. ຜົນສະທ້ອນຂອງສັນຍາທີ່ເປັນໂມຄະ

ໃນເມື່ອຮັບຮູ້ວ່າສັນຍາເປັນໂມຄະແລ້ວ

1. ໃຫ້ສິ່ງຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລ້ວນັ້ນຄືນແກ່ ຄູ່ສັນຍາທັງສອງຝ່າຍ ໃນກໍລະນີທີ່ສັນຍາຫາກໄດ້ເຮັດຂຶ້ນ ໂດຍບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຫລັກການຂອງກົດຫມາຍ, ສັນຍາຂອງນິຕິບຸກຄົນຫາກໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຂັດກັບຈຸດປະສົງ ຫລື ເປົ້າໝາຍການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນ, ສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍ

ເດັກທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຖິງກະສຽນອາຍຸ, ສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຄົນເສຍຈິດ, ສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍບຸກຄົນທີ່ຂາດສະຕິສຳນຶກ, ສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຝ່າຍໜຶ່ງ ໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະໂຫຍດ;

2. ໃຫ້ສິ່ງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດແລ້ວນັ້ນ ຄົນແກ່ຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍ ໃນກໍລະນີທີ່ສັນຍາຫາກໄດ້ເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍການຕົວະຍົວະຫລອກລວງ ຫລື ບັງຄັບນາບຊູ່. ສ່ວນຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຈາກອີກຝ່າຍໜຶ່ງນັ້ນ ໃຫ້ຮັບເປັນຂອງລັດ;

3. ໃນກໍລະນີ ທີ່ສັນຍາຫາກໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍຂັດກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ ຫລື ຂອງສັງຄົມນັ້ນ ກໍໃຫ້ຮັບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດແລ້ວທັງໝົດເປັນຂອງລັດ.

ຫມວດທີ 4 ການປະຕິບັດສັນຍາ

ມາດຕາ 18. ຫລັກການຂອງການປະຕິບັດສັນຍາ

ຄູ່ສັນຍາຕ້ອງປະຕິບັດສັນຍາທີ່ເຊັນກັນແລ້ວນັ້ນດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄົບຖ້ວນຕາມກຳນົດເວລາ ແລະ ໃນສະຖານທີ່ຊຶ່ງໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ ຫລື ກົດຫມາຍ.

ທ້າມຄູ່ສັນຍາປະຕິເສດການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນ ແລະ ປ່ຽນແປງເງື່ອນໄຂຂອງສັນຍາແຕ່ຝ່າຍດຽວ ເວັ້ນເສຍແຕ່ກໍລະນີທີ່ກົດຫມາຍຫາກໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້. ເຈົ້າໜີ້ມີສິດບໍ່ຮັບເອົາການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນທີ່ບໍ່ຄົບຖ້ວນກໍໄດ້ ຖ້າວ່າສັນຍາ ຫລື ກົດຫມາຍຫາກບໍ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ຢ່າງອື່ນ.

ມາດຕາ 19. ກຳນົດເວລາຂອງການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນ

ຂໍ້ຜູກພັນຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຕາມກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ ແລະ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ກຳນົດຂອງສັນຍາ ຫລື ກົດຫມາຍ.

ຖ້າວ່າກຳນົດເວລາຂອງການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນນັ້ນ ຫາກບໍ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ ເຈົ້າໜີ້ມີສິດທວງໃຫ້ປະຕິບັດ ແລະ ລູກໜີ້ກໍມີສິດປະຕິບັດໄດ້ທຸກເວລາ. ໃນກໍລະນີທີ່ເຈົ້າໜີ້ຫາກໄດ້ທວງໃຫ້ປະຕິບັດນັ້ນ ລູກໜີ້ມີພັນທະປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນດັ່ງກ່າວ ພາຍໃນກຳນົດເວລາ ສິບຫ້າວັນ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ເຈົ້າໜີ້ໄດ້ທວງໃຫ້ປະຕິບັດເປັນຕົ້ນໄປ.

ລູກໜີ້ອາດຈະປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນກ່ອນກຳນົດເວລາກໍໄດ້ ຖ້າວ່າການປະຕິບັດນັ້ນຫາກບໍ່ຂັດກັບສັນຍາ ຫລື ກົດຫມາຍ ແລະ ເຈົ້າໜີ້ກໍເຫັນດີນຳ.

ມາດຕາ 20. ສະຖານທີ່ປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນ

ຂໍ້ຜູກພັນຈະປະຕິບັດຢູ່ສະຖານທີ່ ຊຶ່ງສັນຍາ ຫລື ກົດຫມາຍໄດ້ກຳນົດໄວ້. ຖ້າວ່າສະຖານທີ່ປະຕິບັດຫາກບໍ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ກໍໃຫ້ປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນຢູ່ສະຖານທີ່ດັ່ງນີ້:

1. ຂໍ້ຜູກພັນໃນການມອບອາຄານກໍ່ສ້າງໃຫ້ປະຕິບັດຢູ່ສະຖານທີ່ການກໍ່ສ້າງນັ້ນ;

2. ຂໍ້ຜູກພັນທາງດ້ານການເງິນ ໃຫ້ປະຕິບັດຢູ່ບ່ອນຢູ່ຂອງເຈົ້າໜີ້ ໃນເວລາຂໍ້ຜູກພັນນັ້ນເກີດຂຶ້ນ ເວັ້ນເສັຽແຕ່ຂໍ້ຜູກພັນທາງດ້ານການເງິນຂອງ ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ, ລວມທຸງ ແລະ ສັງຄົມເທົ່ານັ້ນ.

ຖ້າວ່າເຈົ້າໜີ້ຫາກໄດ້ຍ້າຍບ່ອນຢູ່ໃນເວລາປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນ ແລະ ກໍໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ລູກໜີ້ຊາບ ໃນເວລານັ້ນ ຂໍ້ຜູກພັນກໍໃຫ້ປະຕິບັດຢູ່ບ່ອນຢູ່ໃໝ່ຂອງເຈົ້າໜີ້, ສ່ວນການໃຊ້ຈ່າຍທັງໝົດໃນການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນນັ້ນ ແມ່ນ ເປັນພາລະຂອງເຈົ້າໜີ້;

3. ຂໍ້ຜູກພັນອື່ນໆ ແມ່ນ ໃຫ້ປະຕິບັດຢູ່ບ່ອນຢູ່ຂອງລູກໜີ້ ໃນເວລາຂໍ້ຜູກພັນນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ຖ້າວ່າລູກໜີ້ຫາກ ແມ່ນ ນິຕິບຸກຄົນກໍໃຫ້ປະຕິບັດຢູ່ສຳນັກງານຂອງນິຕິບຸກຄົນນັ້ນ.

ມາດຕາ 21. ການຊຳລະສະສາງ

ໃນການຊຳລະສະສາງນັ້ນ ເຈົ້າໜີ້ຕ້ອງເຮັດໃບຮັບເງິນດ້ວຍຕົນເອງ ຫລື ຕາມຄຳຮ້ອງຂໍຂອງລູກໜີ້. ໃບຮັບເງິນນີ້ຕ້ອງເຮັດໃນທັນໃດ ຫລື ຢ່າງຊ້າພາຍໃນ ສອງອາທິດ ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນແລ້ວ. ການຊຳລະສະສາງ ຈະມີຂຶ້ນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ມີການເຮັດໃບຮັບເງິນເສັຽກ່ອນ.

ຜູ້ຖືໃບຮັບເງິນນັ້ນ ຖືວ່າເປັນຜູ້ຮັບເງິນໄດ້ຕາມຈຳນວນຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນໃບຮັບເງິນ ເວັ້ນເສັຽແຕ່ສັນຍາຫາກໄດ້ກຳນົດໄວ້ຢ່າງອື່ນ.

ການຊຳລະສະສາງອາດຈະປະຕິບັດເປັນເງິນສົດ, ເງິນໂອນ, ເຊັກ ຫລື ວັດຖຸ ຫລື ແຮງງານ ຕາມການຍິນຍອມຂອງເຈົ້າໜີ້.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ມີການຊຳລະສະສາງດ້ວຍເຊັກນັ້ນ ມີຊຳລະສະສາງ ແມ່ນ ມີທີ່ເຈົ້າໜີ້ໄດ້ຮັບເຊັກ. ໃນການຊຳລະສະສາງເປັນເງິນໂອນ ໃຫ້ຖືວ່າມີຊຳລະສະສາງ ແມ່ນ ມີທີ່ເຈົ້າໜີ້ໄດ້ຮັບໃບແຈ້ງມີ. ໃນການຊຳລະສະສາງທາງໄປສະນີ ໃຫ້ຖືວ່າມີຊຳລະສະສາງ ແມ່ນມີທີ່ລູກໜີ້ໄດ້ມອບເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທາງໄປສະນີ.

ມາດຕາ 22. ການແຈ້ງຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນການປະຕິບັດສັນຍາ

ເມື່ອມີຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກເກີດຂຶ້ນ ໃນການປະຕິບັດສັນຍານັ້ນ ເຖິງວ່າຜູ້ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງ ຫາກໄດ້ພະຍາຍາມພຽງໃດກໍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນຂອງຕົນໄດ້ຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີນັ້ນ ຜູ້ກ່ຽວຕ້ອງແຈ້ງສາເຫດຂອງຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກດັ່ງກ່າວໃຫ້ອີກຝ່າຍໜຶ່ງຊາບ ໃນເວລາອັນເໝາະສົມ ກ່ອນກຳນົດເວລາຂອງການປະຕິບັດສັນຍາຈະສິ້ນສຸດ.

ການແຈ້ງຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກນັ້ນ ຈະບໍ່ເປັນສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ລູກໜີ້ ພົ່ນຈາກຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນໄປໄດ້, ພາຍຫລັງທີ່ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກຫາກໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ ລູກໜີ້ກໍຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍານັ້ນອີກ.

ມາດຕາ 23. ຜົນບັງຄັບຂອງສັນຍາຕໍ່ບຸກຄົນອື່ນ

ເຈົ້າໜີ້ມີສິດມອບສິດຂອງຕົນໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນ (ເອີ້ນວ່າເຈົ້າໜີ້ຄົນໃໝ່) ທວງເອົາຊັບສິ່ງຂອງ ຈາກລູກໜີ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້.

ເຈົ້າໜີ້ຕ້ອງມອບເອກະສານຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບການທວງໜີ້ນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ຄົນໃໝ່ ແລະ ຕ້ອງ ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຜູ້ກ່ຽວ ຖ້າວ່າສິດທີ່ມອບໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວນັ້ນ ຫາກບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງ.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ເຈົ້າໜີ້ຫາກໄດ້ເສັຽຊີວິດໄປແລ້ວ ຜູ້ສືບທອດທີ່ໄດ້ຮັບມູນມໍຣະດົກ ກໍມີສິດທວງ ເອົາຊັບສິ່ງຂອງຈາກລູກໜີ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນໄດ້.

ລູກໜີ້ກໍມີສິດມອບພັນທະຂອງຕົນໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນ (ເອີ້ນວ່າ ລູກໜີ້ຄົນໃໝ່) ປະຕິບັດແທນ ຕົນໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕົກລົງເຫັນດີຈາກເຈົ້າໜີ້ເສັຽກ່ອນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ລູກໜີ້ຫາກໄດ້ເສັຽຊີວິດໄປແລ້ວ ຜູ້ສືບທອດທີ່ໄດ້ຮັບມູນມໍຣະດົກ ກໍຈະໄດ້ປະຕິ ບັດພັນທະແທນຜູ້ກ່ຽວ.

ຫມວດທີ 5 ມາດຕະການຮັບປະກັນ ການປະຕິບັດສັນຍາ

ມາດຕາ 24. ການຮັບປະກັນການປະຕິບັດສັນຍາ

ໃນການຮັບປະກັນ ການປະຕິບັດສັນຍາຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ, ເພື່ອຕອບສະຫນອງຄວາມຕ້ອງ ການຂອງເຈົ້າໜີ້ ຫລື ທົດແທນຄ່າເສັຽຫາຍ ຊຶ່ງອາດຈະເກີດຂຶ້ນພາຍຫລັງການບໍ່ປະຕິບັດສັນຍາ ຫລື ການປະຕິບັດສັນຍາຢ່າງບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນນັ້ນ ກົດໝາຍ ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ນຳໃຊ້ວິທີການຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການຊວດຈຳ, ການຄ້າປະກັນ, ການປັບໃໝ.

ມາດຕາ 25. ການຊວດຈຳ

ການຊວດຈຳ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຝ່າຍໜຶ່ງ (ເອີ້ນວ່າ ຜູ້ຊວດຈຳ) ໄດ້ເອົາຊັບ ສິ່ງຂອງໄປຈຳໄວ້ນຳອີກຝ່າຍໜຶ່ງ (ເອີ້ນວ່າ ຜູ້ຮັບຊວດຈຳ) ເພື່ອຮັບປະກັນການໃຊ້ແທນໜີ້ສິນ ແລະ ຜູ້ຊວດຈຳມີສິດໄຖ່ເອົາຄືນຕາມກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາກູ້ຢືມ.

ຖ້າວ່າຜູ້ຊວດຈຳຫາກບໍ່ໄຖ່ເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນຕາມກຳນົດເວລາ ຊຶ່ງໄດ້ຕົກລົງກັນແລ້ວ ຊັບ ສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳນັ້ນ ກໍຈະຕົກເປັນກຳມະສິດຂອງຜູ້ຮັບຊວດຈຳ. ໃນກໍລະນີທີ່ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ນຳໄປຊວດ ຈຳນັ້ນ ຫາກມີລາຄາສູງກວ່າໜີ້ສິນແລ້ວ ຜູ້ຮັບຊວດຈຳອາດຈະເສັຽເງິນເອົາ ຫລື ເອົາຊັບສິ່ງຂອງເຫລົ່າ ນັ້ນໄປຂາຍກໍໄດ້ ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ຫັກເອົາຕົ້ນທຶນ ແລະ ດອກເບ້ຍແລ້ວ ເງິນທີ່ເຫລືອນັ້ນຕ້ອງສົ່ງຄືນໃຫ້ຜູ້ ຊວດຈຳ.

ຖ້າວ່າຈຳນວນເງິນທີ່ໄດ້ຂາຍຊັບສິ່ງຂອງ ຊຶ່ງເອົາໄປຊວດຈຳນັ້ນ ຫາກບໍ່ພຽງພໍເພື່ອໃຊ້ແທນຜູ້ ຮັບຊວດຈຳແລ້ວ ຜູ້ກ່ຽວກໍມີສິດທວງເອົາເງິນ ຈຳນວນທີ່ບໍ່ພໍນັ້ນຈາກຜູ້ຊວດຈຳຕື່ມອີກ.

ມາດຕາ 26. ຮູບການຂອງການຊວດຈຳ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ນຳໄປຊວດຈຳ

ການຊວດຈຳຕ້ອງເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ອາດຈະເຮັດພ້ອມກັນກັບສັນຍາກູ້ຢືມ ຫລື ລຸນຫລັງກໍໄດ້. ສັນຍາຊວດຈຳອາດຈະເຮັດໃສ່ໃບດຽວກັນກັບສັນຍາກູ້ຢືມ ຫລື ເຮັດໃສ່ໃບຫນຶ່ງຕ່າງ ຫາກກໍໄດ້.

ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເອົາໄປຊວດຈຳນັ້ນ ຕ້ອງເປັນກຳມະສິດຂອງຜູ້ຊວດຈຳ. ຜູ້ນຳຊັບສິ່ງຂອງໄປຊວດ ຈຳນັ້ນ ອາດຈະແມ່ນຜູ້ຊວດຈຳເອງ ຫລື ບຸກຄົນອື່ນກໍໄດ້.

ມາດຕາ 27. ສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຜູ້ຮັບຊວດຈຳ ແລະ ຜູ້ຊວດຈຳ

ໃນກໍລະນີ ທີ່ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳນັ້ນ ຫາກໄດ້ເກີດຜົນຢ່າງໃດຢ່າງຫນຶ່ງຂຶ້ນ ກໍຈະເປັນກຳມະ ສິດຂອງຜູ້ຊວດຈຳ. ຖ້າວ່າຜູ້ຮັບຊວດຈຳຫາກຕ້ອງການຫມາກຜົນດັ່ງກ່າວແລ້ວ ກໍໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວເສັ້ງເງິນ ເອົາ.

ຜູ້ຮັບຊວດຈຳມີພັນທະປົກປັກຮັກສາ ແຕ່ບໍ່ມີສິດນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ ຕະຫລອດເວລາ ຊວດຈຳ ເວັ້ນເສັ້ງແຕ່ໃນກໍລະນີທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ.

ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳຫາກໄດ້ຖືກເສັ້ງຫາຍ ຫລື ເປ່ເພຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງຜູ້ຮັບຊວດຈຳ ແລ້ວ ຜູ້ກ່ຽວຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ເວັ້ນເສັ້ງແຕ່ມີເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໄສເກີດຂຶ້ນ.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ຜູ້ຮັບຊວດຈຳຫາກໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍໃນການປົກປັກຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳແລ້ວ ຜູ້ ກ່ຽວກໍມີສິດທວງເອົາຄ່າໃຊ້ຈ່າຍນັ້ນຄືນ.

ຜູ້ຊວດຈຳມີສິດໄຖ່ເອົາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳນັ້ນຄືນ ຕາມກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນ.

ຖ້າວ່າຜູ້ຊວດຈຳຫາກໄດ້ເສັ້ງຊີວິດກ່ອນກຳນົດເວລາໄຖ່ເອົາຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່ຊວດຈຳນັ້ນຄືນ ຜູ້ ສືບທອດຂອງຜູ້ກ່ຽວກໍມີສິດໄຖ່ເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນໄດ້.

ມາດຕາ 28. ບູລິມະສິດໃນການໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນ

ເຈົ້າຫນີ້ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ມີຊັບສິ່ງຂອງຊວດຈຳໄວ້ນັ້ນ ຈະເປັນຜູ້ມີບູລິມະສິດໃນການໄດ້ຮັບການໃຊ້ ຫນີ້ສິນກ່ອນເຈົ້າຫນີ້ຄົນອື່ນ ຊຶ່ງບໍ່ມີຊັບສິ່ງຂອງຊວດຈຳໄວ້.

ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳໄວ້ນັ້ນໃຫ້ນຳໄປຂາຍ ແລ້ວມາຄິດໄລ່ໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນຂອງເຈົ້າຫນີ້ຜູ້ ທີ່ ມີຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊວດຈຳໄວ້ຈົນຄົບເສັ້ງກ່ອນ ສ່ວນເຫລືອນັ້ນໃຫ້ຄິດໄລ່ໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນ ຂອງເຈົ້າຫນີ້ຄົນ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 29. ການຄ້ຳປະກັນດ້ວຍຫລັກຊັບ

ການຄ້ຳປະກັນດ້ວຍຫລັກຊັບ ແມ່ນການຄ້ຳປະກັນຊຶ່ງລູກຫນີ້ບໍ່ໄດ້ເອົາ ຊັບສິ່ງຂອງໄປໄວ້ນຳ ເຈົ້າຫນີ້ ຫາກພຽງແຕ່ໄດ້ເອົາເອກະສານຢັ້ງຢືນກຳມະສິດ ກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນໄປຄ້ຳປະກັນໄວ້ນຳ ເຈົ້າຫນີ້ເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 30. ການຄຳປະກັນດ້ວຍບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນ

ການຄຳປະກັນດ້ວຍບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນ ແມ່ນ ການຄຳປະກັນ ຊຶ່ງບຸກຄົນໃດບຸກຄົນໜຶ່ງ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ໄດ້ຕົກລົງຮັບປະກັນໃຊ້ໜີ້ສິນແທນລູກໜີ້ ໃນເມື່ອລູກໜີ້ນັ້ນຫາກບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມສັນຍາກູ້ຢືມ.

ໃນການຄຳປະກັນໜີ້ສິນໃຫ້ແກ່ລູກໜີ້ນັ້ນ ຜູ້ຄຳປະກັນອາດຈະຄຳປະກັນໜີ້ສິນທັງໝົດ ຫລື ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງກໍໄດ້. ເມື່ອເຖິງກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາແລ້ວ ເຈົ້າໜີ້ຕ້ອງທວງທາວເອົານຳລູກໜີ້ເສັ້ງກ່ອນ ຖ້າວ່າລູກໜີ້ຫາກບໍ່ໃຊ້ແທນໜີ້ສິນແລ້ວ ເຈົ້າໜີ້ຈຶ່ງມີສິດທວງທາວເອົານຳຜູ້ຄຳປະກັນໄດ້.

ຜູ້ຄຳປະກັນຕ້ອງໃຊ້ໜີ້ສິນແທນລູກໜີ້ທັງໝົດ ຫລື ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງຕາມທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນ ໃນສັນຍາ.

ໃນການໃຊ້ແທນໜີ້ສິນນັ້ນ ຜູ້ຄຳປະກັນມີພັນທະໃຊ້ແທນພຽງແຕ່ຕົ້ນທຶນເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນ ດອກເບັ້ງ ແລະ ຄ່າທຳນຽມຕ່າງໆ ແມ່ນຕົກເປັນພາລະຂອງລູກໜີ້ ເວັ້ນເສັ້ງແຕ່ໄດ້ຕົກລົງກັນໄວ້ໃນສັນຍາ.

ໃນກໍລະນີທີ່ລູກໜີ້ຫາກມີຄວາມສາມາດໃຊ້ແທນໜີ້ສິນໄດ້ພຽງແຕ່ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄຳປະກັນກໍຕ້ອງໃຊ້ແທນສ່ວນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ນັ້ນ. ຜູ້ຄຳປະກັນທີ່ໄດ້ໃຊ້ໜີ້ສິນແທນລູກໜີ້ແລ້ວນັ້ນ ກໍກາຍເປັນເຈົ້າໜີ້ຂອງລູກໜີ້ຜູ້ນັ້ນ ແລະ ມີສິດທວງເອົາຕົ້ນທຶນທີ່ຕົນໄດ້ຈ່າຍໄປແລ້ວ ລວມທັງດອກເບັ້ງອີກດ້ວຍ. ຜູ້ຄຳປະກັນມີສິດປົກປ້ອງລູກໜີ້ທີ່ຕົນຄຳປະກັນນັ້ນ. ລູກໜີ້ ແລະ ຜູ້ຄຳປະກັນມີພັນທະແຈ້ງໃຫ້ກັນຊາບກ່ຽວກັບການໃຊ້ແທນໜີ້ສິນຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 31. ການປັບໃຫມ

ການປັບໃຫມ ແມ່ນມາດຕະການປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດສັນຍາ ຫລື ປະຕິບັດສັນຍາບໍ່ຄົບຖ້ວນ ຫລື ປະຕິບັດບໍ່ທັນຕາມກຳນົດເວລາ.

ການປັບໃຫມໃຫ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການສະເພາະ ຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫລື ຕາມການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີລະບຽບການສະເພາະ.

ຫມວດທີ 6 ການປ່ຽນແປງ, ການຍົກເລີກ ແລະ ການສິ້ນສຸດສັນຍາ

ມາດຕາ 32. ການປ່ຽນແປງ ຫລື ການຍົກເລີກສັນຍາ

ສັນຍາທີ່ເຮັດຂຶ້ນນັ້ນຈະປ່ຽນແປງ ຫລື ຍົກເລີກກໍໄດ້ຖ້າວ່າຄູ່ສັນຍາຫາກໄດ້ຕົກລົງເຫັນດີນຳກັນ. ຖ້າວ່າມີການລະເມີດສັນຍາ ຄູ່ສັນຍາຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະໂຫຍດນັ້ນ ຈະປ່ຽນແປງ ຫລື ຍົກເລີກສັນຍາແຕ່ຝ່າຍດຽວກໍໄດ້.

ການປ່ຽນແປງ ຫລື ການຍົກເລີກສັນຍາທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນ ຕ້ອງເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນ.

ໃນເມື່ອສັນຍາຫາກຖືກຍົກເລີກ ສິ່ງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລ້ວກໍໃຫ້ແລ້ວກັນໄປ. ຖ້າວ່າຝ່າຍໜຶ່ງ ຫາກໄດ້ປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນກ່ອນແລ້ວ ຝ່າຍທີ່ຍັງຄ້າງຄານັ້ນຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຕອບແທນ. ສຳລັບ ພັນທະທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ກັນນັ້ນ ກໍໃຫ້ເລີກແລ້ວກັນໄປ.

ມາດຕາ 33. ການສິ້ນສຸດສັນຍາ

ສັນຍາຈະສິ້ນສຸດລົງໃນກໍລະນີດັ່ງນີ້:

ສັນຍາທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄົບຖ້ວນແລ້ວ;

ຄູ່ສັນຍາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມເປັນອັນດຽວກັນ;

ຄູ່ສັນຍາໄດ້ມີການຕົກລົງກັນ;

ສັນຍາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້;

ຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງໄດ້ເສັຽຊີວິດ ຊຶ່ງບຸກຄົນອື່ນບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ປະຕິບັດໄດ້;

ນິຕິບຸກຄົນທີ່ເປັນຄູ່ສັນຍາ ໄດ້ຖືກຍຸບເລີກ ຫລື ລີ້ມລະລາຍ.

ໃນກໍລະນີທີ່ນິຕິບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ຫາກຖືກຍຸບເລີກ ຫລື ລີ້ມລະລາຍ ຄູ່ສັນຍາຂອງນິຕິບຸກຄົນນັ້ນ ມີສິດທວງເອົາຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ຄ່າເສັຽຫາຍຕ່າງໆ ຈາກຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງນິຕິບຸກຄົນທີ່ ໄດ້ຖືກຍຸບເລີກ ຫລື ລີ້ມລະລາຍນັ້ນ.

ຫມວດທີ 7 ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ

ມາດຕາ 34. ວິທີແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ

ໃນການປະຕິບັດສັນຍາ ຄູ່ສັນຍາອາດຈະຕົກລົງກັນບໍ່ໄດ້ໃນບາງກໍລະນີ, ເມື່ອຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດ ຝ່າຍໜຶ່ງ ຫາກເຫັນວ່າຕົນໄດ້ຮັບຄວາມອັບປະໂຫຍດຈາກສັນຍາແລ້ວ ເຊັ່ນ ສັນຍາເປັນໂມຄະ, ການ ບໍ່ປະຕິບັດສັນຍາ, ການປະຕິບັດສັນຍາບໍ່ຄົບຖ້ວນຝ່າຍນັ້ນກໍມີສິດ ສະເໜີໃຫ້ອີກຝ່າຍໜຶ່ງແກ້ໄຂ. ຖ້າ ວ່າຄູ່ສັນຍາຝ່າຍທີ່ຖືກສະເໜີຫາກບໍ່ເຫັນດີແລ້ວ ຝ່າຍສະເໜີກໍມີສິດຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານໃຫ້ທຳການແກ້ ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງນັ້ນ. ໃນກໍລະນີທີ່ແມ່ນຂໍ້ຂັດແຍ່ງທາງເສດຖະກິດ ລະຫວ່າງ ອົງການຈັດຕັ້ງດ້ວຍກັນ ຫລື ລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງ, ຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດກັບຕ່າງປະເທດນັ້ນ ໃຫ້ອົງການໄກ່ເກັ່ງເສດຖະກິດເປັນ ຜູ້ແກ້ໄຂ.

ມາດຕາ 35. ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງ

ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງ ມີກຳນົດ ສິບປີ ສຳລັບສັນຍາກ່ຽວກັບການກໍ່ສ້າງ ແລະ ສາມປີ ສຳລັບສັນຍາອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ສັນຍາກູ້ຢືມ, ເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ.

ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງ ໃຫ້ເລີ່ມນັບແຕ່ມີກຳນົດເວລາຂອງສັນຍານັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດເປັນຕົ້ນ ໄປ.

ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງຈະຖືກໂຈະ ໃນກໍລະນີ
ມີເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໄສ ຊຶ່ງເປັນອຸປະສັກຕໍ່ການຍື່ນຄຳຮ້ອງຟ້ອງ;
ໂຈດ ຫລື ຈຳເລີຍ ທີ່ສັງກັດຢູ່ໃນກຳລັງປະກອບອາວຸດຖືກໄປແນວຫນ້າ ຫລືສົງຄາມ.
ພາຍຫລັງທີ່ໄລຍະເວລາຂອງການໂຈະນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດແລ້ວອາຍຸຄວາມທີ່ໄດ້ຜ່ານມາກ່ອນນັ້ນກໍ
ຈະສືບຕໍ່ອີກ.

ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງຈະຖືກຢຸດຊະຕັກ ໃນເມື່ອມີການກະທຳອັນແນ່ນອນຂອງຄູ່ຄວາມ
ຫລື ຄູ່ສັນຍາ ເຊັ່ນ: ການຮັບຮູ້ຫນີ້ສິນຂອງຕົນ. ໃນກໍລະນີນີ້ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງໃຫ້ເລີ່ມນັບ
ຄືນໃໝ່.

ມາດຕາ 36. ຜົນສະທ້ອນຂອງການລະເມີດສັນຍາ

ການລະເມີດສັນຍາ ແມ່ນ ການບໍ່ປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນທັງຫມົດ ຫລື ບາງສ່ວນ ຫລື ການປະຕິບັດ
ຂໍ້ຜູກພັນຢ່າງບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ ໂດຍຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງ ເຊັ່ນ ການປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນບໍ່ມີຄຸນນະ
ພາບ, ບໍ່ທັນກັບເວລາ, ບໍ່ຖືກສະຖານທີ່ຊຶ່ງບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ.

ຖ້າວ່າຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງ ຫາກໄດ້ລະເມີດສັນຍາຝ່າຍນັ້ນຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າ
ເສັງຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນ ເວັ້ນເສັງແຕ່ການລະເມີດສັນຍານັ້ນ ຫາກເກີດຂຶ້ນຍ້ອນເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິ
ໄສ ເຊັ່ນ: ຟ້າຜ່າ, ນໍ້າຖ້ວມ, ແຜ່ນດິນໄຫວ ແລະ ອື່ນໆ.

ພາກທີ II ວ່າດ້ວຍປະເພດສັນຍາ

ຫມວດທີ 1 ສັນຍາຊື້ຂາຍ ແລະ ແລກປ່ຽນ

ມາດຕາ 37. ສັນຍາຊື້ຂາຍ

ສັນຍາຊື້ຂາຍ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ຂາຍຕ້ອງມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ຜູ້ຊື້ເປັນກຳ
ມະສິດ ແລະ ຜູ້ຊື້ຕ້ອງຮັບເອົາຊັບສິ່ງຂອງ ແລະ ຈ່າຍເງິນຕາມລາຄາທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນ.

ຜູ້ຂາຍຈະຂາຍຊັບສິ່ງຂອງອັນໃດກໍໄດ້ ທີ່ເປັນກຳມະສິດຂອງຕົນ.

ໃນການເຮັດສັນຍາຜູ້ຂາຍຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຊື້ຊາບກ່ຽວກັບສິດຂອງບຸກຄົນອື່ນ ໃນຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່
ຂາຍ ເຊັ່ນ: ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍນັ້ນຍັງມີຜູ້ເຊົ່າຢູ່. ການບໍ່ແຈ້ງໃຫ້ຊາບນີ້ຈະພາໃຫ້ຜູ້ຊື້ມີສິດ ຮ້ອງຂໍລົບ
ລ້າງສັນຍາ ແລະ ຮ້ອງຂໍເອົາຄ່າເສັງຫາຍ ຫລື ຫລຸດຜ່ອນລາຄາຊື້. ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍໃຫ້ຜູ້ຊື້ນັ້ນ
ຫາກຖືກຮິບຕາມຄຳຕັດສິນຂອງສານ ຫລື ອົງການໄກ່ເກັ່ງເສດຖະກິດແລ້ວ ຜູ້ຂາຍຕ້ອງທົດແທນຄ່າເສັງ
ຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊື້.

ເມື່ອສິດກ່ຽວກັບກຳມະສິດ ຫາກເປັນຂອງຜູ້ຊື້ກ່ອນການມອບຊັບສິ່ງຂອງແລ້ວ ຜູ້ຂາຍຍັງມີພັນ
ທະຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວໂດຍບໍ່ໃຫ້ມີການເສັງຫາຍ ຫລື ເປ່ເພຈົນກວ່າຜູ້ຊື້ຈະຮັບເອົາ.

ຜູ້ຊື້ເປັນເຈົ້າກຳມະສິດໃນຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່ຕົນໄດ້ຊື້ນັ້ນ ນັບແຕ່ເວລາຜູ້ຊື້ ແລະ ຜູ້ຂາຍໄດ້ມອບ ເງິນ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ກັນ ຫລື ນັບແຕ່ເວລາຜູ້ຊື້ໄດ້ຈ່າຍເງິນເປັນຕົ້ນໄປ ເຖິງວ່າຜູ້ຂາຍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ ມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ກຳຕາມ ຫລື ນັບແຕ່ເວລາຜູ້ຂາຍໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ແລ້ວ ແຕ່ຜູ້ຊື້ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ ຈ່າຍເງິນກຳຕາມ.

ຜູ້ຊື້ມີພັນທະຈ່າຍ ແລະ ຮັບເອົາຊັບສິ່ງຂອງຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ.

ມາດຕາ 38. ຄຸນນະພາບຂອງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍ

ຄຸນນະພາບຂອງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍ ຕ້ອງໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ຕາມເນື້ອໃນຂອງສັນຍາ. ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງ ຂອງທີ່ຂາຍນັ້ນ ຫາກບໍ່ມີຄຸນນະພາບຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາແລ້ວ ຜູ້ຂາຍຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ຊັບສິ່ງ ຂອງດັ່ງກ່າວ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຊື້ຫາກໄດ້ຮູ້ວ່າ ຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນບໍ່ມີຄຸນນະພາບແລ້ວ ຜູ້ຊື້ມີສິດຂໍປ່ຽນເອົາຊັບສິ່ງ ຂອງປະເພດດຽວກັນ ທີ່ມີຄຸນນະພາບ ຫລື ຂໍຫລຸດລາຄາ ຫລື ລົບລ້າງສັນຍາ ພ້ອມທັງທວງເອົາການ ໃຊ້ແທນຄ່າເສັງຫາຍ.

ຜູ້ຊື້ມີພັນທະກວດເບິ່ງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊື້ ແລະ ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຂາຍຊາບຢ່າງຮັບດ່ວນ ໃນກໍລະນີ ທີ່ມີການຊອກເຫັນຄວາມບົກພ່ອງໃນຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຊື້ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຊື້ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ເອົາເອງຕໍ່ ຄວາມບົກພ່ອງເຫລົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 39. ການຂາຍສິນຄ້າເປັນເງິນເຊື່ອ

ໃນການຊື້ຂາຍສິນຄ້ານັ້ນຜູ້ຂາຍອາດຈະຂາຍສິນຄ້າເປັນເງິນເຊື່ອກໍໄດ້. ຜູ້ຊື້ມີສິດຍົດຖືກຳມະ ສິດກ່ຽວກັບສິນຄ້າທີ່ຂາຍເປັນເງິນເຊື່ອນັ້ນ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ຜູ້ຂາຍໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ເປັນຕົ້ນໄປ ຖ້າວ່າ ກົດຫມາຍ ຫລື ສັນຍາຫາກບໍ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ຢ່າງອື່ນ.

ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຫາກຍັງຕ້ອງຈົດທະບຽນຢູ່ ສິດກ່ຽວກັບກຳມະສິດຂອງຜູ້ຊື້ກໍມີຂຶ້ນນັບ ແຕ່ມື້ໄດ້ຈົດທະບຽນເປັນຕົ້ນໄປ.

ການຂາຍສິນຄ້າເປັນເງິນເຊື່ອ ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມລາຄາທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນໃນມື້ຂາຍນັ້ນ. ການ ປ່ຽນແປງລາຄາສິນຄ້າທີ່ຂາຍເປັນເງິນເຊື່ອ ໃນເວລາຕໍ່ມາກໍຈະບໍ່ພາໃຫ້ລາຄາທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນແລ້ວນັ້ນ ມີການປ່ຽນແປງແຕ່ຢ່າງໃດ.

ມາດຕາ 40. ການຊື້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ມາຢ່າງຜິດກົດຫມາຍ

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ຊື້ຊັບສິ່ງຂອງ ໂດຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈໃນລາຄາອັນເໝາະສົມ ຕາມທ້ອງ ຕະຫລາດໃນເວລານັ້ນ, ຊື້ ແລະ ນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງຢ່າງເປີດເຜີຍ, ລຽນຕິດ ແລະ ສະຫງົບແລ້ວເຈົ້າ ຂອງຊັບ ຈະເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອ ຫາກຜູ້ກ່ຽວໄດ້ທົດແທນລາຄາທີ່ຜູ້ຊື້ໄດ້ຈ່າຍໄປແລ້ວ ນັ້ນ ແຕ່ຕົນກໍມີສິດຮ້ອງຟ້ອງເອົານຳຜູ້ຂາຍຕໍ່ໄປ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຊື້ຫາກໄດ້ຊື້ຊັບສິ່ງຂອງ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມບໍລິສຸດໃຈແລ້ວ ເຈົ້າຂອງຊັບສິນຄ້າເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນ ໂດຍບໍ່ມີການທົດແທນຄ່າຊັບສິ່ງຂອງແກ່ຜູ້ຊື້ແຕ່ຢ່າງໃດ. ຜູ້ຊື້ຈະຕໍ່ວ່າເອົາເງິນທີ່ຊື້ຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນ ນຳຜູ້ຂາຍກໍໄດ້ ແຕ່ຜູ້ກ່ຽວບໍ່ມີສິດຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານ.

ມາດຕາ 41. ການນຳສິ່ງສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍ

ຜູ້ຂາຍຈະນຳສິ່ງສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍນັ້ນ ໄປຮອດບ່ອນຢູ່ຂອງຜູ້ຊື້ ຫລື ສະຖານທີ່ແຫ່ງໃດແຫ່ງໜຶ່ງ ຕາມທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນ.

ຜູ້ຊື້ມີພັນທະຮັບເອົາສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ນຳສິ່ງມາໃຫ້ຕົນ. ສ່ວນການໃຊ້ຈ່າຍຄ່ານຳສິ່ງນັ້ນ ແມ່ນ ຂຶ້ນກັບການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ.

ຖ້າວ່າຜູ້ຂາຍຫາກບໍ່ນຳສິ່ງສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍຕາມກຳນົດເວລາ ຊຶ່ງໄດ້ຕົກລົງກັນແລ້ວນັ້ນ ຜູ້ຊື້ຈະບໍ່ຮັບເອົາສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນກໍໄດ້.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຊື້ຫາກໄດ້ຈ່າຍຄ່ານຳສິ່ງແລ້ວ ຜູ້ຊື້ຈະໃຫ້ຜູ້ຂາຍຈ່າຍຄ່າດອກເບັ້ງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ຕາມຈຳນວນມື້ທີ່ໄດ້ຊື້ກຊື້.

ຖ້າວ່າຜູ້ຂາຍຫາກໄດ້ນຳສິ່ງສິນຄ້າ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍນັ້ນ ບໍ່ຄົບຕາມປະລິມານ, ບໍ່ຄົບຊຸດ, ບໍ່ມີຄຸນນະພາບ ຕາມທີ່ໄດ້ຕົກລົງຊື້ຂາຍກັນ ຜູ້ຊື້ຈະບໍ່ຮັບເອົາ ແລະ ຈະບໍ່ຈ່າຍຄ່າສິນຄ້ານັ້ນກໍໄດ້. ຖ້າວ່າຜູ້ຊື້ຫາກໄດ້ຈ່າຍຄ່າສິນຄ້າ ນັ້ນແລ້ວ ຜູ້ຂາຍຈະໄດ້ສິ່ງເງິນຄືນ ແລະ ອາດຈະຈ່າຍຄ່າເສັງຫາຍອີກດ້ວຍ.

ມາດຕາ 42. ສັນຍາແລກປ່ຽນ

ສັນຍາແລກປ່ຽນ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຝ່າຍໜຶ່ງໄດ້ເອົາຊັບສິ່ງຂອງມອບໃຫ້ອີກຝ່າຍໜຶ່ງ ແລະ ຝ່າຍນີ້ກໍໄດ້ເອົາຊັບສິ່ງຂອງອັນອື່ນຕອບແທນໃຫ້.

ສັນຍາແລກປ່ຽນ ຈະໄດ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການຂອງສັນຍາຊື້ຂາຍ.

ຫມວດທີ 2 ສັນຍາຂາຍຝາກ

ມາດຕາ 43. ສັນຍາຂາຍຝາກ

ສັນຍາຂາຍຝາກ ແມ່ນການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ເພື່ອຊື້ຂາຍຊັບສິ່ງຂອງ ຊຶ່ງຜູ້ຂາຍຍັງມີສິດຊື້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍນັ້ນຄືນໄດ້ພາຍໃນກຳນົດ ສາມ ປີ ຕາມລາຄາທີ່ຕົນໄດ້ຂາຍໄປແລ້ວນັ້ນ.

ເມື່ອຫມົດກຳນົດເວລາ ສາມ ປີແລ້ວ ຜູ້ຂາຍມີສິດຕໍ່ກຳນົດເວລາຂາຍຝາກອອກໄປອີກ ຖ້າຫາກວ່າ ໄດ້ມີການຕົກລົງກັນກ່ອນໃນເວລາເຮັດສັນຍາ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ເກີນ ໜຶ່ງປີ.

ເມື່ອຮອດກຳນົດເວລາແລ້ວ ຖ້າວ່າຜູ້ຂາຍຫາກບໍ່ຊື້ເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນ ຜູ້ຊື້ກໍຈະເປັນເຈົ້າກຳມະສິດກ່ຽວກັບຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນໂດຍເດັດຂາດ.

ມາດຕາ 44. ຜົນຂອງສັນຍາຂາຍຝາກ

ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍຝາກນັ້ນ ຫາກເກີດມີຜົນຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງຂຶ້ນ ຜູ້ຊື້ທີ່ໄດ້ຈ່າຍເງິນຄ່າຊັບສິ່ງຂອງຫມົດແລ້ວ ກໍຈະເປັນເຈົ້າກຳມະສິດ ກ່ຽວກັບຜົນທີ່ໄດ້ເກີດມານັ້ນ. ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຊື້ຫາກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຈ່າຍເງິນຄ່າຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຫມົດ ຜູ້ຊື້ຈະໄດ້ຮັບຜົນທີ່ເກີດມານັ້ນ ກໍຕໍ່ເມື່ອຜູ້ກ່ຽວຫາກໄດ້ຈ່າຍດອກເບ້ຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຂາຍຕາມຈຳນວນເງິນທີ່ຍັງຄ້າງຄານັ້ນ.

ມາດຕາ 45. ການປົກປັກຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍຝາກ

ຜູ້ຊື້ຕ້ອງ ປົກປັກຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍຝາກ. ສ່ວນຜູ້ຂາຍຕ້ອງທົດແທນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆ ໃນການປົກປັກຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ ຊຶ່ງຜູ້ຊື້ໄດ້ຈ່າຍໄປແລ້ວ. ໃນກໍລະນີ ທີ່ການໃຊ້ຈ່າຍດັ່ງກ່າວ ຫາກມີມູນຄ່າພຽງເລັກໜ້ອຍ ກໍຈະຕົກເປັນພາລະຂອງຜູ້ຊື້ເອງ. ຜູ້ຊື້ຈະນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຂາຍຝາກນັ້ນກໍໄດ້. ຖ້າວ່າຜູ້ຂາຍ ຫາກຊື້ເອົາຊັບສິ່ງຂອງຄືນ ພາຍໃນກຳນົດເວລາແລ້ວ ຜູ້ຊື້ກໍຕ້ອງສົ່ງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນໃນສະພາບເດີມ.

ຫມວດທີ 3 ສັນຍາກູ້ຢືມ ແລະ ການຢືມຊັບສິ່ງຂອງໄປໃຊ້

ມາດຕາ 46 (ໃຫມ່). ສັນຍາກູ້ຢືມ

ສັນຍາກູ້ຢືມ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ໃຫ້ຢືມຕ້ອງມອບເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ເປັນກຳມະສິດແກ່ຜູ້ກູ້ຢືມ ແລະ ຜູ້ກູ້ຢືມຕ້ອງສົ່ງຈຳນວນເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງ ປະເພດທີ່ກູ້ຢືມນັ້ນ ຕາມຈຳນວນເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ຄຸນນະພາບດຽວກັນຄືນໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃຫ້ຢືມ ຕາມກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ.

ຖ້າວ່າກຳນົດເວລາ ຫາກບໍ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍານັ້ນກໍໃຫ້ປະຕິບັດຕາມ ການສະເໜີຂອງຜູ້ໃຫ້ຢືມ ຊຶ່ງໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ19 ຂອງກົດຫມາຍສະບັບນີ້.

ໃນສັນຍາກູ້ຢືມອາດຈະບົ່ງບອກເຖິງຈຸດປະສົງ ຂອງການນຳໃຊ້ເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ກູ້ຢືມນັ້ນ ແລະ ຜູ້ກູ້ຢືມກໍຕ້ອງນຳໃຊ້ເງິນ ແລະ ຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ ຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ.

ການກູ້ຢືມເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງຈະມີດອກເບ້ຍ ໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາເທົ່ານັ້ນ.

ດອກເບ້ຍຂອງການກູ້ຢືມເງິນຈາກທະນາຄານ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການຂອງທະນາຄານທີ່ໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນນັ້ນ.

ນອກຈາກການກູ້ຢືມເງິນ ຈາກທະນາຄານແລ້ວ ການຄິດໄລ່ດອກເບ້ຍ ແມ່ນບໍ່ໃຫ້ສູງກວ່າດອກເບ້ຍທະນາຄານ ສາມສ່ວນຮ້ອຍ ຕໍ່ປີ.

ໃນການກູ້ຢືມນັ້ນ ບໍ່ໃຫ້ເອົາດອກເບ້ຍມາເປັນຕົ້ນທຶນ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ດອກເບ້ຍນັ້ນກາຍເປັນຕົ້ນທຶນ.

ໃນເມື່ອຮອດກຳນົດເວລາໃຊ້ແທນ ຕາມທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນໄວ້ ໃນສັນຍາແລ້ວ ຖ້າວ່າຜູ້ໃຫ້ຢືມ ຫາກບໍ່ຍອມຮັບເອົາເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງຈາກຜູ້ກູ້ຢືມ ໃນກໍລະນີນັ້ນ ກໍຈະບໍ່ມີການຄິດໄລ່ດອກເບ້ຍໃຫ້ຕໍ່ ໄປ.

ສຳລັບ ການກູ້ຢືມເງິນກັບຕ່າງປະເທດນັ້ນ ການຄິດໄລ່ດອກເບ້ຍ ໃຫ້ອີງຕາມ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ ສັນຍາ.

ມາດຕາ 47. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຄູ່ຜົວເມັງຕໍ່ໜີ້ສິນ

ຄູ່ຜົວເມັງ ຫລື ຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງ ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການກູ້ຢືມເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງ ໃນກໍລະນີ ດັ່ງນີ້:

ຜົວ ແລະ ເມັງ ໄດ້ພ້ອມກັນກູ້ຢືມເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ;

ຜົວ ຫລື ເມັງ ໄດ້ກູ້ຢືມເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງແຕ່ຝ່າຍດຽວເພື່ອມາໃຊ້ຈ່າຍໃນຄອບຄົວ;

ຜົວ ຫລື ເມັງ ໄດ້ກູ້ຢືມເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງແຕ່ຝ່າຍດຽວເພື່ອຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງຜູ້ກ່ຽວ ເອງ. ໃນກໍລະນີນີ້ ຜົວ ຫລື ເມັງ ທີ່ໄດ້ແທນໜີ້ສິນນັ້ນ ກໍມີສິດໄດ້ຮັບການທົດແທນຄືນໃນເວລາແບ່ງປັນ ສິນສົມສ້າງ.

ມາດຕາ 48. ສັນຍາຢືມຊັບສິ່ງຂອງໄປໃຊ້

ສັນຍາຢືມຊັບສິ່ງຂອງໄປໃຊ້ ແມ່ນການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາຊຶ່ງຜູ້ໃຫ້ຢືມໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ ແກ່ຜູ້ຢືມໄປໃຊ້ ໂດຍບໍ່ຄິດຄ່າ ແລະ ຜູ້ຢືມຕ້ອງສົ່ງຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວຄືນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຂອງຊັບໃນສະ ພາບເດີມ ຕາມກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່ໄດ້ຢືມໄປໃຊ້ນັ້ນຫາກຖືກເສັງຫາຍ, ເປ່ເພໃນເວລາທີ່ຢືມໄປແລ້ວ ຜູ້ ຢືມຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ເວັ້ນເສັງແຕ່ໄດ້ມີການຕົກລົງກັນຢ່າງອື່ນໄວ້ໃນສັນຍາ.

ຖ້າວ່າບໍ່ມີຄວາມສາມາດ ສົ່ງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຢືມໄປໃຊ້ນັ້ນຄືນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຂອງຊັບໄດ້ ຜູ້ຢືມອາດ ຈະໃຊ້ແທນ ດ້ວຍເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງອື່ນກໍໄດ້ຕາມຄວາມເຫັນດີຂອງຜູ້ໃຫ້ຢືມ ແລະ ຕາມລາຄາໃນ ທ້ອງຕະຫຼາດໃນເວລານັ້ນ.

ຫມວດທີ 4 ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ

ມາດຕາ 49. ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ

ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າ ໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເປັນ ກຳມະສິດຂອງຕົນໃຫ້ຜູ້ເຊົ່ານຳໃຊ້ຊົ່ວຄາວ ແລະ ຜູ້ເຊົ່າຕ້ອງຈ່າຍຄ່າເຊົ່າຕາມລາຄາ ແລະ ກຳນົດເວລາ ທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນ.

ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງອາດຈະເຮັດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ມີກຳນົດເວລາ. ໃນກໍລະນີນີ້ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າ ຫລື ຜູ້ເຊົ່າ ກໍ່ມີສິດຍົກເລີກສັນຍາໄດ້ທຸກເວລາ ແຕ່ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຄູ່ສັນຍາຊາບລ່ວງໜ້າກ່ອນສາມເດືອນ ສຳລັບ ຊັບຄົງທີ່ເຊັ່ນ: ເຮືອນ, ອາຄານ ແລະ ຫນຶ່ງເດືອນສຳລັບການເຊົ່າຊັບເຄື່ອນທີ່ ເຊັ່ນ: ລົດ, ເຮືອ, ສັດ.

ກ່ອນຈະມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ເຊົ່ານັ້ນ ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າຕ້ອງແຈ້ງຂໍ້ບົກຜ່ອງ ຫລື ຈຸດພິເສດຂອງຊັບສິ່ງ ຂອງນັ້ນ ໃຫ້ຜູ້ເຊົ່າຊາບ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າຫາກບໍ່ໄດ້ແຈ້ງຂໍ້ບົກຜ່ອງ ຫລື ຈຸດພິເສດຂອງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນແລ້ວ ຖ້າ ຫາກມີການເສັຽຫາຍ ຫລື ເປ່ເພ ຍ້ອນສາເຫດດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຜູ້ເຊົ່າກໍ່ຈະບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບແຕ່ຢ່າງ ໃດ.

ມາດຕາ 50. ການຈ່າຍຄ່າເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງ

ໃນການເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ ຜູ້ເຊົ່າອາດຈະຈ່າຍເງິນຄ່າເຊົ່າເປັນມື້, ເປັນອາທິດ, ເປັນເດືອນ, ເປັນປີ ຫລື ຈ່າຍລ່ວງໜ້າກ່ອນກໍ່ໄດ້. ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ເຊົ່າໄດ້ຈ່າຍລ່ວງໜ້າໄປແລ້ວ ຫາກມີການຍົກ ເລີກສັນຍາກ່ອນກຳນົດເວລາ ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າຕ້ອງສົ່ງເງິນຄ່າເຊົ່າສ່ວນທີ່ເຫລືອຊຶ່ງໄດ້ຈ່າຍລ່ວງໜ້ານັ້ນຄືນ ແລະ ຜູ້ກ່ຽວກໍ່ມີສິດທາງເອົາຄ່າເສັຽຫາຍຈາກຜູ້ເຊົ່າ ທີ່ໄດ້ລະເມີດສັນຍານັ້ນໄດ້.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າ ຫາກລະເມີດສັນຍາ ຜູ້ເຊົ່າມີສິດທາງເອົາເງິນຄ່າເຊົ່າ ສ່ວນທີ່ເຫລືອ ຊຶ່ງ ໄດ້ຈ່າຍລ່ວງໜ້າໄປແລ້ວນັ້ນ ພ້ອມທັງຄ່າເສັຽຫາຍຈາກຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າອີກດ້ວຍ.

ມາດຕາ 51. ການນຳໃຊ້ ແລະ ການສ້ອມແປງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຊົ່າ

ຜູ້ເຊົ່າຕ້ອງນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຊົ່ານັ້ນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສັນຍາ ແລະ ຄຸນປະໂຫຍດຂອງຊັບສິ່ງ ຂອງທີ່ເຊົ່າ, ຄຸ້ມຄອງ, ຮັກສາໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບອັນເໝາະສົມ ແລະ ສິ່ງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃຫ້ ເຊົ່າໃນສະພາບເດີມ ພາຍຫລັງທີ່ສັນຍານັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ. ຜູ້ເຊົ່າຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເສັຽຫາຍ ຫລື ເປ່ເພທີ່ເນື່ອງມາຈາກຄວາມຜິດຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

ໃນການນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຊົ່ານັ້ນ ອາດຈະມີການສ້ອມແປງ ຊຶ່ງຕົກເປັນພາລະຂອງຜູ້ເຊົ່າ ຫລື ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າ.

ຖ້າຫາກແມ່ນການສ້ອມແປງນ້ອຍເຊັ່ນ: ແປງກະແຈ, ຢາເຮືອນຮົ່ວ, ຈອດຕີນລົດ ກໍ່ຈະຕົກເປັນ ພາລະຂອງຜູ້ເຊົ່າ.

ສ່ວນການສ້ອມແປງໃຫຍ່ເຊັ່ນ: ຮັກສາຄາເຮືອນ, ຍົກຈັກລົດ ນັ້ນກໍ່ຈະຕົກເປັນພາລະຂອງຜູ້ໃຫ້ ເຊົ່າ.

ມາດຕາ 52. ການປ່ຽນເຈົ້າກຳມະສິດໃນຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຊົ່າ

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າຫາກໄດ້ມອບ ຫລື ຂາຍຊັບສິ່ງຂອງທີ່ເຊົ່ານັ້ນໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນອື່ນ ສັນຍາເຊົ່າຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນກໍຍັງມີຜົນໃຊ້ໄດ້ສຳລັບເຈົ້າກຳມະສິດຜູ້ໃຫມ່ ແຕ່ຜູ້ໃຫ້ເຊົ່າຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າກຳມະສິດຜູ້ໃຫມ່ຊາບກ່ອນ ວ່າຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ ຍັງຢູ່ໃນການນຳໃຊ້ຂອງບຸກຄົນອື່ນ.

ຫມວດທີ 5 ສັນຍາຝາກຊັບສິ່ງຂອງ

ມາດຕາ 53. ສັນຍາຝາກຊັບສິ່ງຂອງ

ສັນຍາຝາກຊັບສິ່ງຂອງແມ່ນການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ຝາກໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບຝາກ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາ ແລະ ຜູ້ຮັບຝາກຕ້ອງສົ່ງຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວຄືນໃນສະພາບເດີມໃຫ້ແກ່ຜູ້ຝາກ ເມື່ອຜູ້ກ່ຽວຫາກທວງຖາມເອົາ.

ໃນການຝາກຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນອາດຈະມີການຈ່າຍ ຫລື ບໍ່ມີການຈ່າຍຄ່າຝາກກໍໄດ້ ແລ້ວແຕ່ຄູ່ສັນຍາຈະຕົກລົງກັນ ຫລື ຕາມລະບຽບການສະເພາະ.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ການຝາກຊັບສິ່ງຂອງຫາກມີກຳນົດເວລາ ຜູ້ຮັບຝາກ ບໍ່ມີສິດຈະສົ່ງຊັບສິ່ງທີ່ຝາກນັ້ນຄືນກ່ອນກຳນົດເວລາໄດ້ ເວັ້ນເສັ້ງແຕ່ໃນກໍລະນີຈຳເປັນ ແຕ່ຜູ້ຝາກຈະນຳເອົາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນຄືນກ່ອນກຳນົດເວລາກໍໄດ້. ການຈ່າຍຄ່າຝາກຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຈະຄິດໄລ່ຕາມກຳນົດເວລາຝາກຕົວຈິງ ເວັ້ນເສັ້ງແຕ່ຫາກໄດ້ຕົກລົງກັນຢ່າງອື່ນໄວ້ໃນສັນຍາ.

ຖ້າວ່າການຝາກຊັບສິ່ງຂອງ ຫາກບໍ່ມີກຳນົດເວລາຜູ້ຝາກຈະເອົາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນຄືນໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ແລະ ຜູ້ຮັບຝາກກໍມີສິດທວງໃຫ້ຜູ້ຝາກຮັບເອົາຊັບສິ່ງຂອງ ຂອງຕົນຄືນໃນເວລາອັນເໝາະສົມ.

ມາດຕາ 54. ພັນທະຂອງຜູ້ຮັບຝາກ

ຜູ້ຮັບຝາກມີພັນທະປົກປັກຮັກສາບໍ່ໃຫ້ຊັບສິ່ງຂອງ ທີ່ຝາກນັ້ນຖືກເສັ້ງຫາຍ, ເປ່ເພ ຫລື ເສັ້ງຄຸນນະພາບ, ສົ່ງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນຄືນໃຫ້ແກ່ຜູ້ຝາກໃນສະພາບເດີມ.

ຜູ້ຮັບຝາກບໍ່ມີສິດນຳໃຊ້ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນ ຫລື ມອບຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວໃຫ້ຜູ້ອື່ນປົກປັກຮັກສາແທນ ເວັ້ນເສັ້ງແຕ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກເຈົ້າຂອງຊັບສິ່ງຂອງເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າວ່າຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກຫາກເກີດຫມາກຜົນສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງຂຶ້ນ ຫມາກຜົນທີ່ເກີດນັ້ນກໍຈະຕົກເປັນຂອງຜູ້ຝາກ.

ໃນເມື່ອຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກຫາກມີການເສັ້ງຫາຍ, ເປ່ເພ ຫລື ເສັ້ງຄຸນນະພາບແລ້ວ ຜູ້ຮັບຝາກຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຝາກນັ້ນຊາບໃນທັນໃດ.

ຜູ້ຮັບຝາກຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເສັ້ງຫາຍດັ່ງກ່າວ ເວັ້ນເສັ້ງແຕ່ການເສັ້ງຫາຍນັ້ນ ຫາກເກີດຂຶ້ນຍ້ອນເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໄສເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 55. ພັນທະຂອງຜູ້ຝາກ

ຜູ້ຝາກມີພັນທະແຈ້ງຂໍ້ບົກພ່ອງ ຫລື ຈຸດພິເສດຂອງຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນ ໃຫ້ຜູ້ຮັບຝາກຊາບ ແລ້ວ ຄູ່ສັນຍາທັງສອງຝ່າຍຈຶ່ງພ້ອມກັນກວດກາເບິ່ງສະພາບຕົວຈິງຂອງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນ.

ຖ້າວ່າຜູ້ຝາກຫາກບໍ່ໄດ້ແຈ້ງຈຸດພິເສດ ຂອງຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນໃຫ້ຜູ້ຮັບຝາກຊາບ ຊຶ່ງພາໃຫ້ມີການ ເສັງຫາຍແກ່ຜູ້ຮັບຝາກ ຫລື ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນແລ້ວ ຜູ້ຝາກຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເສັງຫາຍທີ່ເກີດ ຂຶ້ນ.

ຜູ້ຝາກຕ້ອງຮັບເອົາຊັບສິ່ງຂອງຕາມກຳນົດເວລາ ແລະ ຈ່າຍຄ່າຝາກ ຖ້າຫາກວ່າມີການຕົກລົງ ກັນ.

ຖ້າວ່າຄູ່ສັນຍາຫາກໄດ້ຕົກລົງຈ່າຍຄ່າຝາກ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ເຊັນສັນຍາເປັນຕົ້ນໄປ ການຊັກຊ້າ ໃນການມອບຊັບສິ່ງຂອງເພື່ອຝາກນັ້ນກໍຈະຕົກເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ຝາກເອງ. ນອກຈາກນີ້ຜູ້ ຝາກຍັງຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຊັກຊ້າ ໃນການຮັບເອົາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຄືນ.

ໃນເມື່ອຜູ້ຮັບຝາກຫາກໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍໃນການປົກປັກຮັກສາຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນແລ້ວ ຜູ້ຝາກກໍຕ້ອງທົດ ແທນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍນັ້ນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຝາກນັ້ນຫາກມີລັກສະນະປ່ຽນຮູບ, ເສັງຄຸນນະພາບໄວ ແລະ ຜູ້ຝາກ ບໍ່ມາຮັບເອົາຕາມກຳນົດເວລາແລ້ວ ຜູ້ຮັບຝາກມີສິດ ຂາຍຊັບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວ ແລະ ຫັກເອົາຄ່າຝາກ ສ່ວນເງິນທີ່ຍັງເຫລືອນັ້ນຕ້ອງໃຫ້ສິ່ງຄືນໃຫ້ຜູ້ຝາກ.

ຫມວດທີ 6 ສັນຍາມອບຫມາຍ

ມາດຕາ 56. ສັນຍາມອບຫມາຍ

ສັນຍາມອບຫມາຍ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ຮັບມອບຫມາຍຕ້ອງເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງ ຫນຶ່ງ ໃນນາມ ແລະ ດ້ວຍທຶນຂອງຜູ້ມອບຫມາຍ. ຜູ້ມອບຫມາຍມີພັນທະຈ່າຍຄ່າຕອບແທນໃຫ້ຜູ້ຮັບ ມອບຫມາຍ ຖ້າຫາກວ່າໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ ຫລື ກົດຫມາຍ.

ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍຈະເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງຕາມການມອບຫມາຍໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກມີໃບມອບສັນ ທະເທົ່ານັ້ນ ເວັ້ນເສັງແຕ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງທີ່ມີຄວາມສຳຄັນເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.

ການມອບຫມາຍໃຫ້ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍນັ້ນ ໃຫ້ເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ເກີນ ສາມ ປີ. ຖ້າວ່າກຳນົດເວລາຂອງການມອບຫມາຍ ຫາກບໍ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາມອບຫມາຍແລ້ວການ ມອບຫມາຍກໍຈະມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໄດ້ພາຍໃນກຳນົດຫນຶ່ງປີ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ເຮັດໃບມອບສັນທະນັ້ນເປັນ ຕົ້ນໄປ. ພໍແມ່ ຫລື ຜູ້ປົກຄອງເດັກທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຖິງກະສຽນອາຍຸ, ຜົວ ຫລື ເມັງຈະເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງແທນ ກັນໂດຍບໍ່ມີໃບມອບສັນທະກໍໄດ້.

ມາດຕາ 57. ພັນທະຂອງຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ

ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ ມີພັນທະປະຕິບັດການມອບຫມາຍນັ້ນດ້ວຍຕົນເອງ ຢ່າງສອດຄ່ອງກັບຄຳແນະນຳຂອງຜູ້ມອບຫມາຍ ແລະ ປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈເໝືອນດັ່ງວຽກງານຂອງຕົນເອງ. ຖ້າວ່າຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ ຫາກບໍ່ສາມາດປະຕິບັດດ້ວຍຕົນເອງ ໄດ້ຍ້ອນສາເຫດພາວະວິໄສແລ້ວ ຜູ້ກ່ຽວກໍ່ມີສິດມອບການມອບຫມາຍ ໃຫ້ບຸກຄົນອື່ນປະຕິບັດແທນຕົນກໍ່ໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ແຈ້ງກ່ຽວກັບບຸກຄະລິກກະພາບ, ຄວາມສາມາດຂອງບຸກຄົນທີ່ຈະປະຕິບັດແທນນັ້ນ ໃຫ້ຜູ້ມອບຫມາຍຊາບໃນທັນໃດ ເພື່ອຂໍຄວາມເຫັນດີຈາກຜູ້ກ່ຽວ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍກໍ່ຈະຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເສັຽຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນແກ່ຜູ້ມອບຫມາຍ ຍ້ອນການກະທຳຂອງບຸກຄົນນັ້ນ. ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍຍັງມີພັນທະລາຍງານ ແລະ ມອບສິ່ງຂອງ, ເງິນ ຫລື ເອກະສານທີ່ຮັບຈາກການປະຕິບັດການມອບຫມາຍນັ້ນ ໃຫ້ຜູ້ມອບຫມາຍໂດຍທັນທີ. ໃນກໍລະນີ ທີ່ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍຫາກໄດ້ກໍ່ຄວາມເສັຽຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ມອບຫມາຍ ໃນການປະຕິບັດວຽກງານທີ່ຕົນໄດ້ມອບຫມາຍນັ້ນຜູ້ກ່ຽວຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສັຽຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ມອບຫມາຍ.

ມາດຕາ 58. ພັນທະຂອງຜູ້ມອບຫມາຍ

ຜູ້ມອບຫມາຍຕ້ອງຮັບປະກັນວັດຖຸສິ່ງຂອງທີ່ຈຳເປັນ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ ເພື່ອປະຕິບັດວຽກງານຂອງຕົນ, ຕ້ອງຮັບຮູ້ວຽກງານທີ່ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ ໄດ້ປະຕິບັດມາແລ້ວໃນຂອບເຂດການມອບຫມາຍຂອງຕົນ, ຕ້ອງຈ່າຍຄ່າຕອບແທນໃຫ້ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍ ໃນກໍລະນີທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາ ແລະ ຮັບຮູ້ການໃຊ້ຈ່າຍຂອງຜູ້ຮັບມອບຫມາຍໃນການປະຕິບັດວຽກງານ. ຜູ້ມອບຫມາຍມີສິດບໍ່ຮັບເອົາວຽກງານທີ່ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍໄດ້ປະຕິບັດໂດຍບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄຳແນະນຳ ຫລື ເກີນຂອບເຂດຂອງການມອບຫມາຍ.

ຖ້າວ່າຜູ້ມອບຫມາຍຫາກບໍ່ຮັບຮູ້ວຽກງານທີ່ຜູ້ຮັບມອບຫມາຍໄດ້ປະຕິບັດໂດຍສອດຄ່ອງກັບການມອບຫມາຍ ລວມທັງການໃຊ້ຈ່າຍໃນການປະຕິບັດວຽກງານນັ້ນ ຜູ້ມອບຫມາຍຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສັຽຫາຍທັງຫມົດ.

ຫມວດທີ 7 ສັນຍາບໍລິການ

ມາດຕາ 59. ສັນຍາບໍລິການ

ສັນຍາບໍລິການ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ບໍລິການຕ້ອງຮັບໃຊ້, ເຮັດ ຫລື ສ້າງສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ໃຊ້ບໍລິການ ແລະ ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການຕ້ອງຈ່າຍຄ່າບໍລິການນັ້ນ ຕາມລາຄາທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນ.

ຜູ້ບໍລິການ ມີພັນທະມອບສິ່ງຂອງທີ່ຕົນໄດ້ເຮັດ ຫລື ສ້າງສຳເລັດແລ້ວນັ້ນໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການຕາມກຳນົດເວລາ ແລະ ຮັບປະກັນຄຸນນະພາບ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ບໍລິການ ຫາກໄດ້ເຮັດ ຫລື ສ້າງໂດຍບໍ່ມີຄຸນນະພາບແລ້ວ ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການ ຈະບໍ່ຮັບເອົາການບໍລິການນັ້ນກໍໄດ້. ຜູ້ບໍລິການກໍບໍ່ມີສິດທວງເອົາຄ່າບໍລິການ ແລະ ຈະຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ແທນຄ່າວັດຖຸປະກອນ ຖ້າວ່າວັດຖຸປະກອນນັ້ນ ຫາກແມ່ນຜູ້ໃຊ້ບໍລິການເປັນຜູ້ຈັດຫາໃຫ້.

ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການມີພັນທະຮັບເອົາສິ່ງຂອງທີ່ຜູ້ບໍລິການໄດ້ເຮັດ ຫລື ສ້າງສຳເລັດແລ້ວ ພ້ອມທັງຈ່າຍຄ່າບໍລິການນັ້ນ.

ຖ້າວ່າຜູ້ໃຊ້ບໍລິການ ຫາກເປັນຜູ້ຈັດຫາວັດຖຸປະກອນທີ່ບໍ່ມີຄຸນນະພາບມາໃຫ້ ແລະ ຜູ້ບໍລິການກໍໄດ້ແຈ້ງຂໍປົກຜ່ອງຂອງວັດຖຸປະກອນນັ້ນ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ກ່ຽວຂ້າງແລ້ວ ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການກໍຈະໄດ້ຮັບຜິດຊອບເອົາເອງ ແລະ ຍັງຈະໄດ້ຈ່າຍຄ່າບໍລິການອີກດ້ວຍ. ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການຫາກຕ້ອງການປ່ຽນຜູ້ບໍລິການຄົນໃໝ່ ຜູ້ໃຊ້ບໍລິການຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍຄ່າບໍລິການຄົນເກົ່າ ທີ່ໄດ້ເຮັດ ຫລື ສ້າງສິ່ງຂອງນັ້ນໄປສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງແລ້ວ.

ຫມວດທີ 8 ສັນຍາຮັບເໝົາກໍ່ສ້າງ

ມາດຕາ 60. ສັນຍາຮັບເໝົາກໍ່ສ້າງ

ສັນຍາຮັບເໝົາກໍ່ສ້າງ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຜູ້ຮັບເໝົາຕ້ອງກໍ່ສ້າງສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ ອັນແນ່ນອນ ຕາມໂຄງການຂອງເຈົ້າຂອງໂຄງການ ດ້ວຍວັດຖຸປະກອນຂອງເຈົ້າຂອງໂຄງການ ຫລື ຂອງຕົນເອງ. ສ່ວນເຈົ້າຂອງໂຄງການນັ້ນຕ້ອງຮັບເອົາ ແລະ ຈ່າຍຄ່າສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງຊຶ່ງໄດ້ເຮັດແລ້ວນັ້ນ.

ຜູ້ຮັບເໝົາມີສິດສະເໜີໃຫ້ເຈົ້າຂອງໂຄງການ ຮູ້ວ່າຕົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຄຳແນະນຳ ຫລື ໃຊ້ວັດຖຸປະກອນ ຫລື ພາຫະນະຂອງເຈົ້າຂອງໂຄງການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕະຖານ.

ຖ້າວ່າເຈົ້າຂອງໂຄງການຫາກບໍ່ໄດ້ແກ້ໄຂພາຍໃນກຳນົດອັນເໝາະສົມແລ້ວ ຜູ້ຮັບເໝົາມີສິດຂໍຍົກເລີກສັນຍາ ແລະ ທວງເອົາຄ່າເສັງຫາຍ.

ໃນກໍລະນີທີ່ວັດຖຸປະກອນ ຫລື ພາຫະນະຫາກເປັນຂອງເຈົ້າຂອງໂຄງການແລ້ວ ຜູ້ຮັບເໝົາຕ້ອງນຳໃຊ້ໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ຖ້າວ່າການນຳໃຊ້ຫາກບໍ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວ ຜູ້ກ່ຽວຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ນອກຈາກນີ້ກໍຍັງມີພັນທະມອບບັນຊີ ກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ວັດຖຸປະກອນ ແລະ ສິ່ງວັດຖຸປະກອນທີ່ຍັງເຫລືອຄືນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຂອງໂຄງການ.

ເຈົ້າຂອງໂຄງການມີສິດກວດກາເບິ່ງສິ່ງທີ່ໄດ້ກໍ່ສ້າງ. ຖ້າວ່າສິ່ງທີ່ໄດ້ກໍ່ສ້າງນັ້ນຫາກບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດ ຫລື ປະຕິບັດບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມເງື່ອນໄຂຂອງສັນຍາ ອັນພາໃຫ້ສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາດຕະຖານ ຫລື ເປ່ເພແລ້ວ ເຈົ້າຂອງໂຄງການມີສິດຮ້ອງຂໍໃຫ້ແກ້ໄຂ ຫລື ປົວແປງພາຍໃນກຳນົດເວລາອັນຄວນ ຫລື ທວງເອົາຄ່າເສັງຫາຍ ຖ້າວ່າການໃຊ້ຈ່າຍໃນການປົວແປງນັ້ນ ຫາກເປັນວັດຖຸປະກອນ ຫລື ພາຫະນະຂອງຕົນເອງ. ໃນກໍລະນີພິເສດນັ້ນ ເຈົ້າຂອງໂຄງການອາດຈະຂໍລົບລ້າງສັນຍາ ແລະ ທວງເອົາຄ່າເສັງຫາຍກໍໄດ້.

ວັດຖຸປະກອນ ຫລື ພາຫະນະທີ່ເຈົ້າຂອງໂຄງການເປັນຜູ້ຈັດຫາໃຫ້ນັ້ນຕ້ອງໃຫ້ມີຄຸນນະພາບ, ຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕະຖານ ແລະ ໃຫ້ທັນຕາມກຳນົດເວລາ.

ມາດຕາ 61. ການຮັບປະກັນ ຄຸນນະພາບຂອງສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງ

ຜູ້ຮັບເໝົາຕ້ອງຮັບປະກັນສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງຕາມລະບຽບຂອງການກໍ່ສ້າງ.

ພາຍຫລັງທີ່ເຈົ້າຂອງໂຄງການໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງແລ້ວ ຫາກຍັງເຫັນວ່າມີສິ່ງບົກຜ່ອງໃນ ການກໍ່ສ້າງນັ້ນ ເຈົ້າຂອງໂຄງການມີສິດທວງໃຫ້ຜູ້ຮັບເໝົາທຳການສ້ອມແປງຄືນໂດຍບໍ່ເສັຽຄ່າສ້ອມ ແປງແຕ່ຢ່າງໃດ ຖ້າວ່າກຳນົດເວລາຮັບປະກັນນັ້ນຫາກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ສິ້ນສຸດ.

ຫມວດທີ 9 ສັນຍາຂົນສົ່ງ

ມາດຕາ 62. ສັນຍາຂົນສົ່ງ

ສັນຍາຂົນສົ່ງ ແມ່ນ ການຕົກລົງຂອງຄູ່ສັນຍາ ຊຶ່ງຝ່າຍໜຶ່ງ ແມ່ນ ຜູ້ຂົນສົ່ງເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບ ນຳສົ່ງຜູ້ໂດຍສານ, ເຄື່ອງບັນທຸກ ຫລື ສິນຄ້າໄປຮອດຈຸດຫມາຍ ຫລື ຕາມຈຸດປະສົງຂອງອີກຝ່າຍໜຶ່ງ.

ການຂົນສົ່ງອາດຈະເຮັດຂຶ້ນໂດຍ ທາງບົກ, ທາງນໍ້າ ຫລື ທາງອາກາດແລະ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມ ລະບຽບການສະເພາະ.

ຜູ້ຂົນສົ່ງມີພັນທະສົ່ງຜູ້ໂດຍສານໄປຮອດຈຸດຫມາຍຢ່າງປອດໄພ, ນຳສົ່ງເຄື່ອງບັນທຸກ ຫລື ສິນ ຄ້າທີ່ມອບຫມາຍໃຫ້ນັ້ນໄປຮອດຈຸດຫມາຍ ແລະ ມອບໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີສິດຮັບເອົາເຄື່ອງບັນທຸກ ຫລື ສິນຄ້າ ນັ້ນ. ການຈ່າຍຄ່າໂດຍສານ ຫລື ຄ່າຂົນສົ່ງ ອາດຈະຈ່າຍກ່ອນ ຫລື ນຳຫລັງກໍໄດ້ຕາມການຕົກລົງກັນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ເກີດອຸປະຕິເຫດ ຜູ້ຂົນສົ່ງຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຜູ້ໂດຍສານທີ່ໄດ້ເສັຽຊີວິດ ຫລື ໄດ້ຮັບ ບາດເຈັບ, ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ເຄື່ອງບັນທຸກ ຫລື ສິນຄ້າທີ່ໄດ້ເສັຽຫາຍຈາກການຂົນສົ່ງ ເວັ້ນເສັຽແຕ່ກໍລະນີທີ່ ມີເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໄສ.

ຫມວດທີ 10 ສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນ

ມາດຕາ 63. ສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນ

ສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນ ແມ່ນ ການຕົກລົງ ລະຫວ່າງສອງຄົນ ຫລື ຫລາຍຄົນ ເພື່ອເອົາເງິນ ຫລື ຊັບສິ່ງ ຂອງມາຮ່ວມກັນລົງທຶນດຳເນີນທຸລະກິດ ແລະ ແບ່ງປັນຜົນກຳໄລ.

ຂາຫຸ້ນຈະຕົກລົງກັນຢ່າງໃດກໍໄດ້ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບລະບຽບຂອງວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນ.

ມາດຕາ 64. ອາຍຸຂອງວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນ

ວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນຈະສິ້ນສຸດລົງດັ່ງນີ້:

1. ເມື່ອຫມົດກຳນົດຂອງສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນແລ້ວ;
2. ໃນກໍລະນີທີ່ສັນຍາຫຸ້ນສ່ວນຫາກບໍ່ໄດ້ວາງກຳນົດໄວ້ວິສາຫະກິດຈະສິ້ນສຸດລົງຄື:
ເມື່ອທຶນຂອງວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນ ຫາກຫລຸດຈຳນວນທີ່ກົດຫມາຍກຳນົດໄວ້.
ເມື່ອວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນຫາກດຳເນີນກິດຈະການຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້.
ເມື່ອຂາຫຸ້ນຫາກເສັຽຊີວິດ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ສືບທອດມູນມໍຣະດົກ ເພື່ອດຳເນີນກິດຈະການຕໍ່ໄປ.

ມາດຕາ 65. ການຊຳລະສະສາງ

ເມື່ອວິສາຫະກິດຫຸ້ນສ່ວນ ຫາກໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ຖ້າບໍ່ມີການຕົກລົງຕ່າງຫາກຢູ່ໃນສັນຍາແລ້ວ ການປັນຜົນກຳໄລ ຫລື ຫລຸບທຶນ ແມ່ນອີງຕາມຫຸ້ນຂອງແຕ່ລະຄົນ.

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໄດ້ລົງຄະແນນສຽງຮັບຮອງເອົາຢ່າງເປັນເອກະສັນ ໃນກອງປະຊຸມສະໄຫມ ວິສາມັນ ຄົບຄະນະເທື່ອທີສີ່ ຂອງ ສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ (ຊຸດທີ II) ໃນວັນທີ 27 ມິຖຸນາ 1990 ເວລາ 14 ໂມງ 45.

ປະທານສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ

ໜູຮັກ ພູມສະຫວັນ